

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The woman has long blonde hair and is wearing a light blue long-sleeved shirt. The man is shirtless and has a beard. They are in a very intimate pose, with the woman's hands on the man's shoulders and neck.

Ако те пусна

Не знам какво се случи между нас, но...
знам, че ако те пусна, ще съжалявам.

Кайра Ленън

данінка

КАЙРА ЛЕНЪН АКО ТЕ ПУСНА

Превод: ganinka

chitanka.info

Мадисън Конър е на път да загуби работата си. В продължение на три години се грижи за петгодишната дъщеря на Доминик Хартли, Тили, но светът ѝ се обръща с главата надолу, когато Доминик ѝ казва, че новото му повишение ще ги отведе в Ню Йорк.

Тили се бунтува срещу преместването, а Доминик и Мадисън влизат в спор, който ще промени същността на взаимоотношенията им, карайки Мадисън да си зададе най-важния въпрос.

Ще може ли да го пусне?

ГЛАВА ПЪРВА

— Тили, хайде!

Около мен родители чакаха децата си да излязат през училищните порти, но аз нямах време да се мотая наоколо. Русата опашка на Тили се люлееше, докато тичаше към мен, а раницата ѝ се удряше в гърба ѝ. Не можех да направя друго, освен да се усмихна. Раницата бе голяма почти колкото нея и тя се мъчеше да я задържи на рамото, докато малките краченца се приближаваха.

Когато наближи, въздъхна драматично:

— Беше много дълъг ден, Мадисън.

Всеки би си помислил, че е изкарала дванадесетчасова смяна в Макдоналд'с, а не един ден в училище.

Петгодишна, но се държи като тридесетгодишна.

Взех раницата от нея и отворих задната врата на колата, за да може тя да влезе вътре.

— Знам, скъпа. И искам да чуя всичко, но нека да потеглим първо.

Пътят до вкъщи не беше дълъг, но не можах да се отпусна, докато не се върнахме в апартамента и не приключих със задачите за деня. Доминик отсъстваше от вкъщи от три седмици и по принцип предпочиташ всичко да е готово за завръщането му. Той не обръщаше внимание на неизмитите чинии и обикновено не се впрягах за това, но досега никога не бе отсъствал толкова дълго. Реших, че щеше да поиска да си почине след бизнес пътуването, затова планирах да направя нещо прилично за ядене, ако успеех да намеря време. Всъщност длъжността ми не включваше да готвя за него. Бях бавачка на Тили, не негова. Но въпреки това той трябваше да яде.

Бърборенето на Тили ми помогна да се успокоя. Историите ѝ за това как с приятелите ѝ бяха измислили нова игра в междучасието и как учителката бе похвалила четенето ѝ ме накараха да се усмихна.

— Мадисън, ще отидем ли на пазар отново утре?

— Ти може би да — отвърнах. — С баща ти. Аз ще прекарам уикенда с Ерика. — В огледалото за обратно виждане видях как лицето на Тили посърна.

— Целият уикенд?

— Да, но това е добре, защото означава, че ще имаш много време да правиш забавни неща с баща ти.

— Харесва ми да правя забавни неща с теб — каза тя. — Помниш ли, когато отидохме на кино и аз, изтървах пуканките, без да искам на главата на онзи човек?

Зъл кикот изригна от устата ѝ и ме накара да се засмея. Гледката на заплетените в буйните му къдрици пуканки и начина, по който разтърсваше глава, карайки малките златисти парченца да летят наоколо, се бе запечатал дълбоко в паметта ми.

— Помня — казах ѝ. — Беше забавно, но знаеш, че ще прекараш добре с баща ти. Винаги го правите.

Когато се върнахме в апартамента, паниката измести забавните мисли от съзнанието ми, понеже не бях свършила с приготовленията за завръщането на Доминик. Щом влязохме вътре, Казах на Тили да се преоблече, а аз се запътих да изкарам прахосмукачката от шкафа в кухнята. Доминик бе предложил да наеме чистачка, но аз имах чувството, че не работех достатъчно за това, което ми плащаше, затова настоях да върша и домакинската работа. Иначе какво бих правила цял ден? Мисълта, че чистачката щеше да се мотае около мен, докато аз си седя на задника и гледам Джеръми Кайл, бе абсурдна.

Ароматът на кафе изпълни ноздрите ми, докато вървах по коридора, и сърцето ми подскочи.

Днес не съм правила кафе.

Доминик Хартли седеше на бар плота на неговата модерна черно-бяла кухня с чаша кафе в ръка. Когато се прибереше у дома, никога не губеше време да съблича костюма си и да облича дънки и тениска. Гъстата му руса коса беше леко влажна от душа, без следи от стилизираци продукти. Усмихна се, когато влязох в стаята.

— Здравей, Мадисън.

— Здравсти — отвърнах аз и оставих чантата си на един от лъскавите бар столове. — Добре дошъл.

— Благодаря, хубаво е да съм отново у дома. Къде е Тили?

— Преоблича се. Кога се върна?

— Преди половин час. Хванах по-ранния полет. Мислех всички да излезем тази вечер на вечеря.

Обикновено, след като се прибереше, Доминик хапваше каквото съм му приготвила, след това си лягаше рано, за да навакса смяната на часовия пояс, а на мен оставяше да прочета приказката за лека нощ на Тили. Както повечето останали вечери.

— Не мога тази вечер — казах. — Ще излизам, не помниш ли?

— Съвсем забравих. Но ще се прибереш утре, нали?

— Ще се върна в неделя, както ти казах.

„Божичко, знам, че работи здраво, но човек би си помислил, че ще запомни кога единственият му служител ще отсъства няколкото дни, докато той си е вкъщи.“

Сякаш светкавица порази ума му и сините му очи се изпълниха с осъзнаване.

— Ще прекараш уикенда с приятелката ти. Наистина се надявах да излезем тази вечер. Има нещо, което искам да обсъдя с теб и Тили.

О, боже! Работните ми часове се увеличават отново. Мдаа, новините щяха да изчакат, докато изпусна парата в някой нощен клуб и изпия теглото си във водка.

— Ще трябва да почака — отвърнах му. — Вече имам планове и чаках този уикенд от толкова дълго време.

— Разбирам. Но това е важно, Мадисън.

Мразех, когато се обръщаше към мен като към клиент. Може да бях негов служител, но отначало, когато започнах работа, бях част от семейството. Изглежда колкото повече пътуваше по работа, толкова повече се откъсваше от семейния живот. През изминалата година отсъстваше все повече и повече. Двудневните командировки се превърнаха в тридневни и четиридневни, след това си идваше само за уикенда. През последните четири месеца бе имал двуседмична командировка, а триседмичното му пътуване до Ню Йорк бе изключително тежко за мен и Тили.

Имах чувството, че нещата щяха да се влошат.

— Моята психика също е важна — казах. — Затова, моля те, остави ми този уикенд. Моля те.

Накрая той кимна.

— Добре, права си. Отивай, приятно изкарване.

Преди да му благодаря, чух крачетата на Тили да тупкат по килима.

— Мадисън, не мога да намеря... — Тили спря насред изречението, когато забеляза баща си. На лицето ѝ грейна широка усмивка. Прелетя към другия кай на стаята, където Доминик я грабна в прегръдките си и я стисна здраво.

— Ето го и моето момиче — каза той, целувайки я по бузата. — Забавлява ли се днес?

Тя кимна ентузиазирано и сърцето ми се разтопи, като видях двамата отново заедно. Детето обви ръце около врата му, а той каза: — Липсваше ми, бебчето ми.

Тили го изгледа изпепеляващо.

— Не съм бебе.

Доминик се засмя.

— Знам, че не си. Но ти винаги ще бъдеш малкото ми момиченце.

— Глупавичкият ми татко.

Каквото и Тили да търсеше, бе забравено, когато се зае да осведоми Доминик за всички неща, които бе правила, докато го нямаше.

Оставих ги и изчистих апартамента с прахосмукачката, както бях планирала. Четиридесет минути по-късно — да-а, стаите са огромни — си взех душ, изсуших си косата, след това внимателно подбрах дрехи за два дни, както и няколко убийствени тоалета за излизанията вечер.

Почти бях готова да тръгна, когато Доминик почука на отворената ми врата.

— По кое време ще заминаваш? — попита той, докато проверявах съдържанието на чантата си още веднъж.

Нямаше да се предаде, нали?

— Всеки момент — отвърнах. — Двете с Ерика планираме да хапнем навън, преди да обиколим клубовете.

— Ще поръчам храна за вкъщи. Ще те закарам до Ерика. Моля те, може ли да останеш малко по-дълго, за да мога да говоря с теб? Тили гледа ДВД, така че е заета за малко, а това не може да чака.

— Мислех, че искаш да говориш с двете ни.

— Да, но мисля, че новините може да се приемат по-добре, след като похарча малко пари за нея.

„Купувайки обичта й... Грешен ход, Дом.“

Дразнех се, когато засипваше Тили с неща, от които тя нямаше нужда, за да се реваншира заради отсъствието си. Това я караше да се държи лошо за известно време, след като той тръгнеше, и бе нужно отново да я уча, че трябва да бъде благодарна за това, което има, и да й напомням за един от най-важните уроци на живота.

Не може винаги са получаваш това, което искаш.

— Доминик — казах с въздишка, — знам какво ще кажеш. Ще ми кажеш, че ще има и други такива командировки, и ще ми се извиниш, защото не такъв договор за работа подписах, но наистина имам нужда от малко време за себе си. Няма проблем, ще обсъдим подробностите, когато се върна.

— Ще отведе Тили в Ню Йорк.

Наклоних глава на една страна в очакване на края на шегата. Но такъв не дойде. Лицето на Доминик остана сериозно и аз попитах:

— Какво искаш да кажеш?

Той си пое дълбоко дъх и влезе в стаята ми.

— Предложиха ми работа. Е, по-скоро повишение, с по-добра заплата. Но... е в Ню Йорк.

— Ню Йорк... — повторих, неспособна да събера мислите си. — Ню Йорк.

— Да. Нали знаеш, градът, който никога не спи.

— Но ти... Аз... Е, поздравления, но...

Бях на косъм от това да се плесна по лицето, за да се извадя от вцепенението и да спра да заеквам като надраскан диск.

— Знам, че това е голяма промяна — каза Доминик. — Нямах намерение да ти го съобщя по този начин, но планирах да ти кажа този уикенд и не исках да го крия повече.

— Повече? От колко време знаеш?

— Получих предложението през март.

— Март? — задавих се аз. — Сега е краят на проклетия юли.

— Назначението започва от началото на октомври, а ние ще се преместим в средата на септември. Исках да ти дам малко време да си потърсиш нова работа, а шефът ми е повече от щастлив да ме освободи

от командировките, за да остана с Тили, ако намериш място, където трябва да почнеш веднага.

Значи щях да загубя работата си и дома си след по-малко от два месеца, а той знаеше от март. Март! И аз трябваше да бъда благодарна за това, че ми бе съобщил „навреме“?

Закачих дръжката на чантата и я метнах на рамо.

— Това ли е всичко?

— Да, но не искаш ли да го обсъдим още малко? — Той погледна към крака ми, който нямаше търпение да закрачи навън, и аз отвърнах:

— Не, не искам.

Без да кажа нищо повече, минах покрай него, спрях се за кратко в стаята на Тили да я прегърна за довиждане, излязох от апартамента и се запътих към дома на Ерика.

ГЛАВА ВТОРА

Ерика забеляза напрежението на лицето ми, когато влязох в апартамента ѝ. Планирах да я утеша за провала на последната ѝ връзка, но тя избута бързо настрани дрехите, които бе разхвърлила наоколо, за да създаде драматичен ефект, когато видя колко бях ядосана.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб? — попита тя, когато пуснах чантата си и се разположих на дивана ѝ. — Обикновено не изглеждаш така, когато знаеш, че ще се купонясва.

Ерика бе готова за излизане. Бе облечена в любимата си малка черна рокля, гримирана, а русата ѝ коса бе направена в съвършена прическа.

— Дом — отвърнах, — Дом е виновен. Току-що влезе с танцова стъпка в апартамента, за да ми каже, че двамата с Тили се местят в Ню Йорк през септември.

Зелените очи на Ерика се разшириха почти комично.

— Като... завинаги?

— Да.

— А ти си...?

— Прецакана.

— Не искаш ли да отидеш с тях? Ще бъде чудесно да живееш в Ню Йорк.

Изведнъж препускащите ми мисли спряха. Защо не ме бе попитал дали искам да отида с тях? Грижех се за Тили от три години и тя не бе толкова близка с друга жена. Останалата част от семейството ѝ — от семействата и на двете ни — живееха в Девън, а майка ѝ... ами, никой не знаеше къде, по дяволите, бе тя. Семейство Хартли се бяха нанесли в съседната на родителите ми къща, докато аз бях в университета. Срегнах съпругата на Доминик, Хейли, само веднъж или два пъти, защото по времето, когато завърших университета, тя бе избягала с някакъв човек, когото бе срещнала на работа. Не се бе опитала да види дъщеря си повече от четири години.

— О! — възкликна Ерика, забелязвайки изражението ми. — Разбирам. Е, това е много грубо. Не ти ли даде обяснение?

Претъркожих се по гръб на дивана с въздишка.

— Не му дадох шанс да обясни всичко. Просто исках да се махна оттам.

— Е, може би преди да изчезнеш, трябваше да чуеш това, което имаше да ти казва.

— Не искам да го слушам — казах ѝ. — Не сега. Трябва ми време да се успокоя и да си изясня всичко. И под това имам предвид да се напия и да купонясвам с куп потни непознати. И трябва да ти намерим ново гадже.

Ерика завъртя очи.

— Може би първо трябва да преодолея последния.

— Вероятно — съгласих се. — Няма ли шанс да си го върнеш?

— Не мисля така. Казва, че съм прекалено властна, но не съм, нали? Искам да кажа, обаждах му се няколко пъти на ден, за да уредя третата ни среща, но не мисля, че съм настояща. Какво мислиш?

Изкикотих се.

— Не се ли научи, че мъжете не обичат да им звъниш дванадесет пъти на ден?

— Добре — заяви тя небрежно, — определено му звънях по-малко от дванадесет пъти, а и какво трябваше да направя? Да го чакам? Знам, че във всички глупави наръчници за срещи се казва, че трябва да се отдръпнеш, да си мистериозна, но... майната им. Какво нередно има в това момиче да иска среща?

— Нищо — отвърнах ѝ вече седнала. — Но може би трябва... да се опиташ да почакаш. Или най-малкото да звъниш по-малко.

Тя сви рамене, сякаш искаше да каже: „Защо да си променям навиците?“. Засмях се високо.

— Ерика, безнадеждна си!

— Знам — простена тя, — ще си умра сама.

Изправих се и поставих ръце на раменете ѝ.

— Твърде красива си, за да се случи това. Сега поупражнявай усмивката си, докато се преоблека.

* * *

Най-близкото прилично място за нощен живот бе в Кингстън на Темза, на петнадесет минути от Ешър. Да говоря на вечеря с Ерика за любовта на живота ѝ ми помогна да забравя собствените си проблеми за известно време, но не можех да игнорирам напълно възела от раздразнение, който се бе настанил вътре в мен. По времето, когато стигнахме в клуба, отчаяно исках да излея няколко коктейла в гърлото си. Доминик се бе опитал да се свърже с мен седем пъти, откакто напуснах апартамента, и всеки път го игнорирах. Не желаех да чувам звука от гласа му в главата си цяла вечер.

Бяхме в клуба от час, а Ерика вече намери ново гадже, на което да се посвети. Гледах от мястото си на бара, когато красивият непознат се завъртя около нея на дансинга. Не ѝ отне много време да намери някой друг. Непоколемимата ѝ вяра в истинската любов едновременно ме развеселяваше и вдъхновяваше, макар да си призная, не съм се оглеждала за нещо сериозно от... е, никога. Имала съм гаджета и раздели в колежа и университета, но никога не съм била от момичетата, които имат нужда от мъж в живота си. През последните няколко години нямах много време за срещи, защото се бях посветила на Тили.

Възелът в стомаха ми се затегна, когато се замислих за нея. Господи, обичах това малко момиченце. Бе откраднала сърцето ми от първия момент, в който я срещнах, и да я наблюдавам как се превръща в красиво, добродушно дете, бе истинско удоволствие. Неочаквано бучка заседна в гърлото ми от перспективата да я загубя, но вълна от гняв я избути настрани. Доминик не бе обмислил решението си внимателно, иначе щеше да види каква огромна грешка ще направи. Тили може и да беше дръзка понякога, но през повечето време бе срамежлива, особено около непознати хора. За нея щеше да бъде двойно по-трудно, ако Доминик заминеше по работа и някой непознат трябваше да се грижи за нея.

— Е, добър вечер, Мадисън.

Дрезгавият глас в ухото ми стопи раздразнението ми и аз се завъртях усмихната.

— Нийл, радвам се да те видя.

— Не знаех, че ще излизаш тази вечер. Трябваше да се обадиш.

Това бе знак колко бях напрегната. Ако някоя друга нощ знаех, че ще бъда в Кингстън, Нийл беше един от първите, на които щях да се

обада. Приятел на Ерика, когото срещнах преди шест месеца, когато тя ме покани да празнувам рождения ѝ ден с нея и приятелите ѝ. Привличането бе мигновено. Не можех да устоя на тъмната му коса, черните очи и... мускулите му. Уау! Никога не стигнахме до нещо сериозно, но имахме неизречено споразумение да сме заедно винаги, когато можем. Беше добре дошло за мен. Сексът беше чудесен и не трябваше да се притеснявам за любезностите. Не бе толкова безчувствено, колкото звучеше, всъщност ми харесваше близостта с него. Нито един от двамата ни не бе поискал нещо повече.

— Съжалявам — казах искрено, — струпах ми се много неща и исках просто да разпусна тази вечер.

— Радвам се, че го направи — отвърна той и се промуши между мен и жадната орда, наобиколила бара. — Изглеждаш прекрасно.

Бях избрала леко нетипичен ретро вид, поне относно роклята ми. Беше в стил петдесетте с кройка, която я караше да прилепва по всяка извивка на тялото ми. Деколтетото бе дълбоко и квадратно, но го бях гарнирала с модерни аксесоари, за да постигна интересна смесица от старо и ново.

— Благодаря, напоследък не съм имала много възможности да се издокарвам, така че реших да се постарая.

— От мое име и от името на онзи пич там, който не откъсна очи от краката ти през последните пет минути, трябва да кажа, че усилието си е струвало.

Проследявайки погледа на Нийл, забелязах младеж на не повече от осемнадесет, който одобрително оглеждаше долната част на тялото ми. Когато срещнах погледа му, той се изчерви, обърна се и се отдалечи.

— Засрами го — засмя се Нийл.

— Не беше много скромнен.

— Да, но не го виня за оглеждането. — Плъзна ръка около кръста ми и ме привлече към себе си. — Какво ще кажеш да се чупим оттук и да отидем у нас.

Засмях се тихо.

— По-късно — отвърнах. — Със сигурност по-късно.

Усмивката му накара краката ми да омекнат, но когато се наведе да ме целуне, почувствах нещо да вибрира до бедрото ми.

— Господи, надявам се, че това е телефонът ти — каза той, разсмивайки ме.

— Да.

В очакване да е Доминик отново, извадих мобилния от чантата си, за да отхвърля обаждането, когато видях, че имам гласова поща.

„Прослушай я по-късно. Сега се забавляваш, не е време да мислиш за работа.“

Но не можех да го пренебрегна. Трябваше да знам какво иска Доминик. След като го направех, мислех да изключа проклетото нещо, за да мога да прекарам спокойно остатъка от нощта.

Целунах леко Нийл по бузата.

— Веднага се връщам.

Излязох на изхода на клуба, далече от шумната музика, и пуснах гласовата поща, очаквайки да чуя гласа на Доминик. Вместо това чух приглушен подсмърчащ звук. След няколко секунди Тили каза:

— Мадисън? Мадисън? Татко каза, че ще заминаваме далеч, но аз не искам да отивам. Трябва да му кажеш, че не мога да тръгна, трябва. — Гласът ѝ се заглуши от сърцераздирателни ридания, докато времето на съобщението изтече и ги прекъсна.

Тили бе запомнила номера ми за спешни случаи, а за нея този беше такъв. Казал ѝ е? Точно преди лягане, когато нямаше начин да заспи, научавайки новината?

Погледнах към бара, където Нийл си поръчваше питие, докато чакаше, и знаех, че не мога да остана. Трябваше да се прибера, да успокоя Тили и да намеря начин да облекча страховете ѝ. Пъхнах телефона обратно в чантата си и се запътих към Нийл, който ме посрещна с усмивка.

— Наред ли е всичко?

Поклатих глава.

— Трябва да се прибирам. Тили има нужда от мен.

Той кимна с разбиране, макар да изглеждаше леко разочарован.

— Ок, но ми се обади скоро. Трябва да излезем някой път.

— С удоволствие — отговорих и го прегърнах бързо. — Ще ти се обадя през уикенда, обещавам.

Дори тези няколко минути с Нийл бяха достатъчни, за да ми напомнят защо ми харесваше да бъда с него. Беше лесно да се разговаря с него и беше дяволски красив. Но Тили бе по-важна, и след

като казах на Ерика, че трябва да се прибирам, се качих в най-близкото такси.

— Миличка, успокой се, моля те — чух Доминик да казва, когато се вмъкнах през предната врата. Макар нейната стая да се намираще през няколко врати, можех да чуя печалните ѝ ридания. Пуснах чантата си на пода в коридора, свалих токчетата и се втурнах към нея. Доминик бе седнал на ръба на леглото ѝ, Тили беше с гръб към него и плачеше, докато той се опитваше да я успокои.

— Здравейте — казах, карайки ги да подскочат и двамата.

Тили се измъкна изпод завивките и се хвърли в ръцете ми, без да каже нищо, просто продължи да плаче на рамото ми. Държах я здраво, когато Доминик се изправи.

— Ти се върна.

— Да. Знаеш ли, че Тили ми се обади?

Объркване премина по лицето му.

— Как? Аз... О! Помоли ме да ѝ донеса чаша вода преди около четиридесет минути. Предполагам, че се е обадила тогава. Радвам се, че дойде, не знам как да я успокоя.

„Разбира се, че не знаеш. Никога не си бил достатъчно дълго тук, за да знаеш.“

Да му кажа да ме остави да се оправя с Тили щеше да бъде полесния начин, но той трябваше да остане заради нея. Ако го отпратя, това щеше да увеличи пропастта между тях, а това беше последното нещо, което исках.

Занесох Тили обратно до леглото, сложих я да седне в него и я покрих със завивката. Лицето ѝ бе обляно в сълзи и тя подсмърчаше, опитвайки се да се успокои.

— Дом, може ли да донесеш няколко кърпички, моля — попитах.

Можех да се справя с много трудни неща, но детските сополи не бяха едно от тях. Доминик кимна, преди да напусне стаята, и аз се пресегнах за ръката на Тили.

— Не искам да заминавам — каза тя с наведена глава. — Не искам.

— Знам, скъпа. Но татко ти има нова работа.

— Той и преди имаше нова работа, но не се налагаше да се местим.

Тили разбираше достатъчно от какво се състои работата на баща ѝ, за да знае, че понякога бяха нужни промени, но не можеше да осъзнае, колко беше успял. Той работеше като бизнес анализатор към световна финансова компания и заради невероятната си отдаденост се бе изкачил главоломно в йерархията. Всяко повишение означаваше, че той можеше да се грижи все по-добре за дъщеря си, но също така заради това прекарваше все по-малко време с нея. Нито Тили, нито аз имахме представа как заминаването в Ню Йорк щеше да ѝ върне бащата, но и двете бяхме единодушни, че не искаме те да заминават.

— Това е различна работа — обясних. — Означава, че татко ти ще получава повече пари.

— Не ме интересуват парите, искам да остана с теб.

Ако ѝ кажа, че и аз искам същото, това щеше да я разстрои още повече. Вместо това я издърпах в прегръдките си и я погалих по главата. Доминик се върна и ми подаде кутията с кърпички. Извадих няколко и отместих Тили, за да мога да ѝ издухам носа и да ѝ избърша очите. Очите ѝ бяха зашеметяващи. Същият нюанс на синьото като на баща ѝ, но с по-дълги мигли. Да ги гледам блеснали от сълзи пронизваше душата ми, карайки ме да желая да плача с нея.

— Знаеш ли какво мисля? — попитах аз, повдигнах леко брадичката ѝ и ѝ се усмихнах.

— Какво?

— Мисля, че трябва да прегърнеш баща ти, след което ще прочетем приказка за лека нощ, докато заспиш.

— А какво ще стане с преместването. Искам татко да каже, че няма да заминаваме.

— Обещавам, че ще говорим за това утре. Сега всички сме уморени, но утре можем да говорим както трябва. Заедно.

Тили кимна бавно.

— Може ли да накараш татко да си промени мнението? — прошепна тя, сякаш се надяваше, че той няма да я чуе.

— Не мога, миличка, не мога. Но ти обещавам, че ще имаш възможност да му кажеш как се чувстваш. Но първо имаш нужда от почивка, нали?

Тя кимна отново и аз казах:

— Прегърни татко.

Тили го погледна, сякаш беше Дяволът, след това кимна. Само когато враждебността изчезна, той можеше да достигне до нея.

— Обичам те — каза й нежно.

— И аз те обичам.

Тили легна обратно в леглото и Доминик я зави, докато търсех маймунката й — Мънго — из осеяния с играчки под, без която не можеше да заспи. Сигурно го бе хвърлила, когато се бе разстроила, защото го намерих на покрива на куклената й къщичка.

Мина още половин час, преди най-накрая да заспи, докато аз и Доминик се редувахме да й четем от една от любимите й книги. Бях изтощена, когато приключихме, и се запътих бързо към кухнята, за да потърся някакъв алкохол, който да притъпи умората.

Хиляди въпроси изникваха в главата ми през цялата вечер и знаех, че ако не получех отговори на някои от тях, нямаше да мога да заспя. Освен това, ако мислех да спазя обещанието си към Тили, трябваше да добия представа какви са плановете на Доминик, за да му помогна да направи преместването в Ню Йорк по-лесно за нея. Намерих бутилка бира в хладилника, и без да губя време, отворих капачката и отпих глътка.

— Благодаря ти, Мадисън.

Доминик бе застанал на рамката на вратата, косата му бе разрошена, вероятно когато бе прокаравал пръсти през нея от безсилие. Изражението му бе измъчено, както се случва след напрегнат ден. По-добре беше да свиква с това.

— Всъщност не се върнах заради теб — отвърнах с повече честност, отколкото възнамерявах.

— Знам, но въпреки това го оценявам.

— Ами, пак заповядай. Искаш ли бира?

Той поклати глава.

— Вече изпих една. По-добре да остана трезвен, в случай че Тили се събуди отново. — Взех още една бутилка, а той продължи: — Беше хубаво от твоя страна да кажеш на Тили, че ще говорим за Ню Йорк утре. Това й помогна да заспи. Но знаеш, че това няма да промени нищо, нали?

— Така ли? Няма ли да чуеш това, което тя има да каже?

— Разбира се, че ще я изслушам. Но не мога да оставя петгодишната ми дъщеря да вземе решение, което ще промени живота ни.

— Възрастта ѝ е не е от значение, но чувствата ѝ са.

— Не съм казал, че не са. Просто казвам, че това ще се случи. Всичко е решено — купих апартамент, намерих ѝ училище... Единствено трябва да се преместим.

Гневът започна да се надига отново в мен. Цялото това планиране, направено тайно, без да ми каже и думичка. Или да даде някакъв знак, че се случва нещо голямо. Просто се прибираше всеки уикенд и се държеше така, сякаш всичко си е постарому, а в действителност от месеци се канеше да преобърне живота на Тили наопаки.

— Ако имаш нещо да казваш, ти предлагам да го направиш — продължи Доминик. И двамата имахме еднакви изражения на досада, сякаш собственото ми раздразнение се отразяваше в него като светлинен лъч в огледало.

— О, имам много за казване — отвърнах, тряскайки бутилката в плота. — Като започна с това защо кри толкова дълго време? Защо не каза на мен, щом не си бил готов да кажеш на Тили?

— Защото не исках да ти кажа, че може да изгубиш работата си, преди да бъда сигурен, че наистина ще стане така.

— Трябва да си знаел от доста време. Не е станало ясно едва през последните няколко седмици.

— Да — призна той, — така е. Права си, трябваше да ти кажа по-рано. Но не го направих... Не знаех как. Днес просто изпитах нужда да споделя, защото криенето през цялото това време не бе честно към нито една от вас.

Да го вземат дяволите! Караше ме да му съчувствам, вместо да ми даде причина да си излея яда върху него.

„Не го съжалявай прекалено много. Все още има доста да обяснява.“

— Какво ще стане, когато отидете там? — попитах. — Кой ще се грижи за Тили, докато ти си на работа?

— Ще наема друга бавачка.

— Пак ли ще трябва да си на път през повечето време, или преместването в Ню Йорк ще означава, че няма да пътуваш толкова,

колкото преди?

— Ще трябва да пътувам, макар и най-вече в рамките на Америка.

— Значи я откъсваш от всичко познато, за да направиш твоя живот по-лесен.

Доминик погледна през рамо по коридора към стаята на Тили, после затвори вратата на кухнята.

— Не е честно — каза той. — Правя го, за да улесня живота и на двама ни. Няма да отсъствам толкова дълго и толкова често. Което означава, че ще прекарвам повече време с нея, отколкото сега.

— Да, може би в началото. Но също както когато се преместихме тук, с течение на времето ще работиш повече часове, ще пътуваш все по-често и по-често, и тя няма да има никого.

— Ще има мен! И ще има нова бавачка да се грижи за нея.

Отново нещо ме прободеше, този път в гърдите, когато си представих как някой друг я взема от училище и на когото тя разказва как е преминал деня ѝ. Някой друг, който да ѝ бърше сълзите и да я предпазва от кошмари.

Това ме остави без дъх. Свлякох се на бар стола, отпусвайки ръка на плота да положи глава.

— Защо не ме помоли да дойда? — попитах тихо.

Доминик отвори и затвори уста няколко пъти, давайки да се разбере, че това въобще не му бе минало през ума. Грижех се за дъщеря му от три години и не му бе хрумвало, че можех да направя нещата по-лесни и за двамата.

— Мадисън, аз...

— Какво? Вече не съм достатъчно добра да се грижа за нея? Не вършех ли всичко, не поддържах ли жилището изрядно и не правех ли всичко за Тили, когато теб те нямаше?

— Не, не е това. Господи, ти беше невероятна, грижеше се за всичко и Тили те обича, но дори и не съм си помислял да те помоля да се преместиш в Ню Йорк. Не и заради нас. Нямаше да бъде честно.

— Може би трябва да се тревожиш повече кое е справедливо за Тили, отколкото за мен. Че то разрешено ли ти е да я извеждаш извън страната без позволение на майка ѝ? Знам, че тя отдавна не е част от живота ѝ, но...

— Намерих я — прекъсна ме Доминик.

Спрях тирадата си и изпънах гръб.

— Така ли?

Той кимна.

— Ако ще се преместваме, искам да го направя по правилния начин. Говорих с адвокатата ми, той я откри и се срещнах с нея.

— Милостиви боже! — възкликнах, скочих от стола и започнах да крача. Главата ми се замая от всичките тези разкрития. — Преди да приключиш с епизода „Тайният живот на Доминик Хартли“, има ли още нещо, което си крил досега?

— Не. И не ти казах по същата причина, поради която не ти казах останалото. Не бе дошло времето.

— Говори ли с някой друг за това? С майка ти, с брат ти?

— Не, подготвих всичко сам.

Ако не бях в другия край на стаята, щях да го зашлевя. Силно. Защо бе помислил, че трябва да прави всичко сам.

— Какво стана, когато я видя? — попитах.

— Ами, карах до Манчестър, където живее, и отидохме да пием кафе. Казах ѝ за новата работа и тя отвърна, че е щастлива заради нас.

— Попита ли въобще за Тили?

— Не. Опитах се да ѝ разкажа, но тя не прояви интерес. Има друго дете. Даде ясно да се разбере, че не иска да има нищо общо с Тили сега, когато има ново семейство.

Стомахът ми се разбунтува при мисълта как една майка може да е толкова незаинтересована от собственото си дете. Тили заслужаваше нещо по-добро. Челюстта на Доминик се напрегна така, както когато беше разстроен или ядосан. Бях сигурна, че е по-скоро ядосан, отколкото разстроен. Бе преодолял разпадането на брака си преди много време, но никога нямаше да спре да го боли за това, че жена му се бе отказала от Тили.

— Съжалявам — казах. — Имам предвид това, че не я е грижа.

Той кимна.

— Аз също. Добрата новина е, че след като я видях, можем най-накрая да се разведем. Това е другото нещо, за което ще се погрижа.

Бурята от емоции ме изтощи. Да си разгневен наистина е уморително, но когато потънеш в тъга, съжаление, страх и объркване, това бе прекалено. Събудих се развълнувана тази сутрин, защото имах един цял уикенд пред себе си, който обещавах да бъде изпълнен със

смях и пиене. Двадесет и четири часа по-късно сърцето ми бе натежало, защото всичко, което познавах, щеше да ми бъде отнето.

— Трябва да си лягам — казах.

— Има още неща, за които трябва да говорим.

— Може би си прав, но не мога.

— Моля те — изрече той, — не искам да оставям нещата така.

— Как?

— Без да знам какво мислиш. Без да знам дали мога да разчитам на теб, докато тръгнем.

— Наистина ли смяташ, че ще оставя Тили и секунда по-рано от необходимото? Няма да ходя никъде. Относно това, което мисля... знаеш какво.

— Мислиш, че съм егоист — каза Доминик — и правя всичко това за себе си.

— Смятам, че поставяш нуждата си да постигнеш успех пред това, от което се нуждае Тили. И мисля, че това е нечестно от твоя страна.

— Не виждаш ли, че го правя за нея — отсече той. — За да мога да прекарвам повече време с нея и да мога да си позволя да ѝ дам всичко, което поиска.

— Всичко, което тя иска, е тук — отвърнах, размахвайки ръце наоколо, за да подсиля думите си. — Точно сега, точно в този апартамент.

— Не мога да бъда тук през цялото време.

— Можеш, ако спреш да мислиш за увеличението на заплатата си. Печелиш повече от достатъчно, за да си позволиш да живееш комфортно сега. Печелеше достатъчно и преди да те повишат последния път, и все пак ти прие повишението и се лиши от всичко. Изпусна всяко едно постижение на Тили. Дори пропусна родителската ѝ вечер! Трябваше сам да видиш това, което тя направи, и да чуеш как учителката ѝ я похвали колко е постигнала през последната година! Въобще имаш ли намерение да бъдеш тук на рождения ѝ ден след няколко седмици, или това ще е още един важен момент в живота ѝ, който ще жертваш?

— Ще бъда тук — изрече той през стиснати зъби. — Но не ме притискай. Ако искаш да си го изкараш на мен, добре, но никога не поставяй под въпрос обичта към дъщеря ми.

— Не го правя дори и за секунда, Дом. Наистина. Но трябва да разбереш колко вреда ще ѝ нанесе това преместване. Откъсваш я от всичко, което познава. И аз все още не виждам добра причина за това.

— Това не подлежи на обсъждане, Мадисън, то ще се случи. Тя е моя дъщеря, не твоя!

— Разбрах ти намека — отвърнах, опитвайки се да държа темперамента си под контрол. — Ще се махна от пътя ти сутринта, за да можеш да поговориш с нея относно преместването. Имаш нужда да го направиш без прислугата да ти се пречка.

— Господи, Мадисън! — прекъсна ме Доминик, буквално прелитайки през кухнята, за да застане пред мен. — Имам нужда от твоята подкрепа. Трябва да бъда сигурен, че ще застанеш на моя страна и няма да пълниш главата ѝ с глупости, когато не съм тук!

Ослепителен, изгарящ гняв препусна през вените ми. Тили може и да не бе моя плът и кръв, но бих направила всичко за нея, което е много повече, отколкото можеше да се каже за майка ѝ. Може би думите ми преминаваха границата на работодател — служител, но никога не съм си и помисляла да настройвам Тили срещу баща ѝ.

— Толкова ли малко ме познаваш? — отсякох. — Ако си мислиш, че съм способна на това, ако си си помислил дори и за секунда, че ще направя нещо, което ще нарани един от двамата ви, може би е по-добре да си тръгна сега!

Той не отговори и аз поклатих глава, знаейки, че ако остана, ще се въртим в кръг. Писна ми.

Опитах се да го бутна настрана, за да стигна до вратата, но той отказа да отстъпи. Бутнах го по-силно, опитвайки се да използвам гнева си, за да го отместя от пътя си. В отговор той хвана раменете ми, докато спрях да се боря и го погледнах в очите.

Устните му се притиснаха в моите без предупреждение. Без нежно встъпление. В един момент стояхме един до друг, а в следващия бях въввлечена в целувка, която не очаквах. Замръзнах за секунда, преди да се предам, а тялото ми започна да трепери от нещо напълно различно, а не от ярост. Едната му ръка се плъзна от рамото ми към врата ми, а другата обви кръста ми. Пръстите му ме изгаряха през тънката материя на роклята ми. Нестабилна, се вкопчих в тениската му с надеждата, че ще ме прегръща достатъчно дълго, докато бях готова да го докосна.

Е, това бе съвсем неетично.

Но не ме интересуваше. По-добре това, отколкото крясъците.

Никога не съм мразела и искала някого толкова много в живота си.

Пръстите ми усухаха плата на ризата му, смачквайки го на топка в ръката ми, когато езикът му си проправи път в устата ми. Той посегна зад себе си, ноктите му задрачиха по дървената врата, докато намери дръжката. Отвори вратата, препънахме се през прага и се завлачихме по коридора към спалнята му, преплетени в изпълнена с отчаяние целувка.

В уединението на неговата стая повдигнах ризата му, за да прокарам ръце по гърба му. Той се откъсна от мен само за секунда, за да я издърпа над главата си. Не го виждах за първи път без риза, но го чувствах така. Нямах време да спра и да се полюбувам на гледката, изпитвах нужда да го докосна, да го вкуса. Устата ми шареше по широките рамене, смучеше и хапеше. Освежаваща прохлада ме завладя, звукът от ципа на роклята ми отекна в ушите ми, когато го дръпна надолу, оставяйки дрехата да се свлече на пода.

Останалата част от облеклото ни бързо я последваха. Отпуснахме се върху леглото, дишайки тежко, а сърцата ни препускаха. Бяхме готови, даже повече от готови, но Доминик забави темпото, проследявайки с целувки пътя от врата към гърдите ми, където ми върна хапането със зъби. Дишането ми стана плитко и затворих очи, концентрирана в потискането на дивия стон, който заплашваше да изригне от мен.

Смесицата от малки остри хапания и нежни целувки ме подлудиха и аз прокарах пръсти през вече разрошената му коса, издърпвайки го нагоре към мен, за да мога да почувствам устните му отново върху моите.

Дръпна едната си ръка, докато ме държеше с другата, и посегна към чекмеджето на нощното шкафче. Знаех какво ще се случи скоро, и това ме накара да го целуна по-дълбоко и да повдигна бедрата си към неговите. Щом намери това, което търсеше, той се претърколи от мен, колкото да отвори пакетчето и да си сложи презерватива.

Когато се озова отново над мен, дишането му бе накъсано като моето. Спря за секунда, а в погледа му се появи първия знак на колебание.

„Сигурна ли си?“

Очите ми се разшириха. Малко бе късно да пита за това!

Лека разбираща усмивка премина по устните му, но аз обвих крака около кръста му, принуждавайки го да продължи. Нито един от нас не можеше да чака, той потъна в мен бързо и светът около мен започна да изчезва. Всичките ми усещания се изостриха и напрегнаха. Заля ме огнена вълна, която разстилаше удоволствие до всяка част на тялото ми. Не можех да спра да викам името му. Чуваше се отдалече, сякаш думите не излизаха от собствената ми уста, и малко след това той изстена, преди да се отпусне върху мен, и двамата бяхме облени в пот.

ГЛАВА ТРЕТА

Загледах се в тавана, неспособна да се движа и в очакване да ме залее ободряващата вълна след гневния секс. Тялото ми все още тръпнеше и можех да чуя как до мен Доминик все още не успяваше да си поеме дъх.

Но не настъпи ободряване.

Вместо това почувствах паника. Ако не усещах все още тежестта му върху мен и миниатюрните следи от ухапвания по кожата ми, бих могла да убедя самата себе си, че току-що бях сънувала изключително мръсен сън.

Просната гола на леглото на Доминик се чувствах изложена на показ, но не исках да се движа все още. Опитвах се да се убедя, че ако не мърдах, той щеше да забрави, че бях там. Може би той щеше да заспи и аз щях да изпълзя, преструвайки се, че нищо не се бе случило.

О, случи се.

След цяла вечност Доминик се изправи и влезе в банята към стаята.

Защо не каза нищо? Дали планираше да отрече станалото?

Не беше такъв. Знаех, че ще се чувства неудобно като мен, и след спора, който имахме, нямах представа как ще върнем нормалните работни отношения.

Седнах бавно и леко ми се зави свят. Предполагам, че можеше да се очаква след най-интензивното сексуално преживяване в живота ми, но изпитвах нужда да отида в стаята си, да си взема душ и да се опитам да поспя, преди да се изправа отново лице в лице с Доминик.

Облякох роклята си, за да не се разкарвам гола по коридора, и грабнах сутиена и бикините си.

Господи, можеше ли да стане още по-неудобно?

Съблякох се отново в собствената ми баня и пуснах душа, оставяйки топлата вода да отмие докосването на Доминик от кожата ми.

Наистина ли го ухапах?

Не можах да се сдържа, той ме бе подлудил.

Винаги ли съм искала да спя с него?

Ерика ме бе питала милион пъти. „Мадисън, сигурна ли си, че си само детегледачка? Плаща ти много пари за почти нищо.“ Оставяйки настрана намека, че бях негова любовница за уикенда, винаги съм ѝ казвала истината. Никога не ме бе поглеждал непристойно, да не говорим за нещо повече.

А и аз винаги съм гледала на него като на... е, не изглеждаше зле, но за мен той бе бащата на Тили. Работодател и, може би, приятел. Не съм мислила за това досега. Не бе имало нужда.

О, боже!

Чувствайки се малко по-човешки, излязох от банята и увих една хавлия около главата ми, за да подсуша косата, и друга около тялото ми.

Не очаквах да намеря Доминик да седи на края на леглото ми. Бе обул отново дънките си, но не бе навлякъл риза. Нямахме смисъл да пази благоприличие, но когато ме видя да излизам само по хавлия от банята, се изправи.

— По дяволите, съжалявам — каза. — Отивам си.

— Не, всичко е наред — отговорих, когато той тръгна към вратата.

Всъщност не беше наред. Чувствах се странно, сякаш бе нарушен баланса на вселената.

Стоях вцепенена. В очакване. Погледът на Доминик се фокусира върху точка на килима близо краката ми, неспособен да срещне моя, и чудейки се какво да ми каже. Аз се втренчих засрамено в гърдите му, които се повдигаха и спускаха бавно.

Оставила съм следи от зъби!

— Мислиш ли, че е възможно да оставим това... това... зад гърба ни? — попита той. — Аз... беше... — Поклати глава, все едно искаше да я избистри. — Поемам отговорност за това, което се случи. Чувствам се сякаш съм...

— Какво? Сякаш си се възползвал от мен?

— Да.

— Наистина ли мислиш, че не съм в състояние да вземам решения сама за себе си? Или че съм някоя девственица, чиято

невинност си откраднал? Истината е, че се възползвахме един от друг. Спорехме, увлякохме се и... сега сме тук.

Най-накрая той повдигна глава, премествайки погледа си от краката към лицето ми.

— Съжалявам — отвърна, — просто не искам да си мислиш, че съм... нямам престава какво се случи, аз...

— Не е нужно да обясняваш — прекъснах го. „Особено ако накрая ще ме обидиш неволно“. Без значение дали сексът бе означавал нещо, или не, никога не бе приятно да чуеш, че си грешка. — Не мисля, че си някакъв прикрит откачалник, просто нещата се случиха не така, както сме си представяли, и си прав, че трябва да оставим това зад гърба.

Хлад премина през мен, когато изрекох последните думи. Сякаш се сбогувах с нещо, към което не бях привикнала. Може би бе за добро. Кратка афера с шефа нямаше да улесни работата ми.

— Благодаря ти — отвърна той. — Мисля, че и двамата трябва да се успокоим преди сутринта. Нещата, които казахме по-рано... Не знам колко от тях и двамата мислехме, но имам нужда от помощта ти относно Тили. Ще излезеш ли с нас утре, за да можем да говорим?

— Да, ще дойда.

Доминик се обърна да си тръгне, навел глава, потънал в мисли.

— Дом? — Спря се, поглеждайки ме през рамо. — Никога не съм се съмнявала в любовта ти към Тили — продължих. — Нито за миг.

Той се усмихна, а очите му искряха от благодарност.

— Лека нощ, Мадисън.

— Лека нощ.

Нощта бе дълга и неспокойна. Трябва да съм заспала по някое време, но през повечето се мятах и въртях, неспособна да се наместя удобно. Въпреки че бях изтощена, съзнанието ми не ми позволи да си почина, припомняйки откъси от спора с Доминик, редувайки ги с картини как му късам дрехите и той ме целува.

Бях доволна, когато утрото дойде.

В един обикновен ден щях да метна халата върху пижамата и да отида в кухнята, но тъй като денят не беше такъв, облякох дънки и син

потник с гол гръб. Хванах светлокестенявата си коса в хлабава опашка над рамото ми и отидох да закуся.

Доминик и Тили разговаряха на масата в кухнята. Е, Доминик говореше. Тили отговаряше вяло, докато се преструваше, че яде зърнената си закуска, но се оживи, когато ме видя.

— Мади!

— Добро утро, Тили.

Тя беше единственият човек на света, на когото позволявах да се обръща към мен на галено. По принцип коригирах всеки, който се опитваше да ме нарича Мади. Винаги съм си мислела, че ме кара да изглеждам... ами... луда.

Запътих се към масата, включих каната и седнах до Тили, която имаше мустак от шоколадово мляко. Поклатих глава развеселено и погледнах към Доминик, който ми отвърна с лека усмивка на неудобство.

— Здравей — казах, — добре ли спа?

— Не съвсем. А ти?

— И аз така.

— Татко, не искам да се местим в Ню Йорк.

Сякаш ме бе чакала да стана, за да започне разговора. Обикновено ако нещо я безпокоеше, никога не бе тази, която споменаваше за това, предпочитайки да се надява, че ще отmine от само себе си. Фактът, че тя бе първата, която подхващаше темата, показваше, че бе по-разтревожена, отколкото мислех.

— Довърши си закуската, миличка — каза Доминик, — ще говорим за това по-късно.

— Не искам да чакам до после.

В очите ѝ се четеше решителност. Щях да бъда горда с нея, ако не бях загрижена докъде щеше да доведе това.

— Мислех, че първо можем да отидем до зоологическата градина в Батърси, след това да обядваме.

Тили поклати глава, русата ѝ коса се вееше около лицето ѝ.

— Не искам зоологическа градина. Искам да говорим сега.

Доминик ме погледна с нещо средно между „Помогни ми“ и „Ти ли научи дъщеря ми да се държи така?“.

За протокола, учех я само да отстоява това, което е важно за нея, а напускането на Лондон попадеше в тази категория.

— Може би трябва да го направим — предложих аз. — Да го обсъдим, след това можем да излезем и да се забавляваме.

— Добре — съгласи се Доминик. — Какво искаше да кажеш, Тили?

Докато тя започваше да обяснява, се отдръпнах безшумно, за да си направя кафе. Нуждаех се отчаяно от него след нощта, която прекарах, и се почувствах още по-зле, когато станах от масата.

— Не мисля, че трябва да ходим в Ню Йорк, защото... ами... много е далече и не познавам никого там. Какво ще стане с приятелите ми? Няма да имам възможност да виждам Луси, Ава и Лили. А когато отидем, Мадисън няма да може да вижда Ерика.

Замръзнах по време на движението.

Доминик ме погледна отново и аз поклатих глава. Щом искаше да се мести, той трябваше да ѝ каже истината. Не можех да повярвам, че не ѝ беше споменал, че няма да отида с тях. Вероятно бе помислил, че ще се досети сама, което, разбира се, тя нямаше как да направи. Не и на пет години.

Доминик се пресегна през масата и хвана ръката на Тили.

— Мадисън няма да дойде с нас.

Решителността, изписана на лицето ѝ, се смени с объркване.

— Но... тя идва навсякъде с нас. На празниците, когато отиваме на боулинг, да се пързаляме или на кино. Защо не може да дойде в Ню Йорк?

— Защото е много далече. Няма да е честно от моя страна да я помоля да се премести толкова далече заради нас.

Тили погледна към мен.

— Не искаш ли да се грижиш повече за мен? — Долната ѝ устна трепереше, а очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Колко ли по-неприятно щеше да стане? Ако ѝ кажех, че не искам, щях да излъжа. Ако ѝ кажех, че искам да продължавам да се грижа за нея, щеше да се разсърди още повече на Доминик, че не ме кани да отида с тях.

— Разбира се, че искам — казах, оставих кафето си на плота и седнах до нея. — Но не мога.

— Тогава няма да ходя никъде — отвърна тя, пускайки ръката на Доминик. — Искам да остана с Мадисън.

Тили скръсти ръце сякаш думите ѝ слагат край на дискусията, но аз я погалих нежно по бузата.

— Не можеш да останеш с мен, но можем да си говорим през цялото време, мога да те посещавам и...

— Не! — извика тя, отблъсквайки ме. — Няма да отида!

Столт ѝ застърга яростно пода и тя изхвърча от кухнята към стаята си, където затръшна вратата достатъчно силно, за да събуди всички в сградата.

— Е, това можеше да мине и по-добре — казах.

— Знаех, че да я оставя да говори нямаше да помогне. Тя е прекалено малка, за да разбере защо трябва да се местим, и когато ѝ каза, че може да си каже мнението, я накара да си помисли, че е в състояние да ме накара да променя решението си.

Преглътнах хапливият си отговор и реших да си сипя кафе вместо това. Разговорът нямаше за цел да промени решението на Доминик, а да успокои Тили, че независимо от резултата, мнението ѝ е било чуто.

— Дали ме мрази? — попита той. Нещо в очите му ми подсказа, че се чувства победен, а да чуе как дъщеря му казва, че предпочита да остане с бавачката, сигурно бе болезнено.

— Доминик, това няма да бъде лесно — казах му. — Не ѝ даде достатъчно време да свикне с мисълта, затова да, ще бъде трудно. Ще се бори с теб, ще те мрази, ще направи всичко, за да те накара да останеш. Трябва да я изслушваш. Не може просто да ѝ кажеш как стоят нещата и да очакваш да се съгласи с всичко.

— Значи твоето решение на проблема е да я оставя да ми се качи на главата?

— Не, просто казвам, че трябва да проявяваш повече разбиране. Имал си цяла вечност да планираш това, а тя само няколко седмици. Остави я за известно време да се успокои и след това опитай отново. Изведи я навън, както беше решил, някъде, където ще ѝ мине яда, и наистина я изслушай.

„Може би ще разбереш, че въобще няма нужда да се местите.“

— Ще дойдеш ли с нас?

— Всъщност — казах с въздишка, — наистина имам нужда от почивка. Мисля, че ще се върна у Ерика, както бях планирала.

Колкото и да желяех да бъда на разположение и на двама им, имах нужда от време за себе си. Все още се чувствах неловко да бъда толкова близо до него след спора ни и импровизираното въргяляне.

— Добре — отвърна той. — Ще се опитам да държа Тили далеч от телефона тази вечер, за да не се налага да се връщаш скоро.

— Мерси — казах с лек смях, — но мога да се върна, ако имаш нужда от мен.

— Ще се оправим, но ти благодаря, Мадисън.

Преди неудобната тишина да изпълни кухнята, взех кафето си и се върнах в стаята си, за да се подготвя за останалата част от почивния си ден.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— О, проклетие! Наистина ли спа с него?

Имайки предвид убедеността на Ерика, че от години спа с Доминик, изненадата ѝ ме забавляваше. През целия ден се колебаех дали да ѝ кажа, или не. Колкото по-заета бях, толкова по-малко мислех за него, но да не ѝ кажа за огромната ми грешка, бе като предателство към приятелството ни. Изчаках да поръчаме храна за вкъщи и да преполовим първата ни бутилка вино, преди да изплюя камъчето, което може би не бе особено умен ход. Тя изрази шока си, като махаше с приборите като побъркана и ме покри с пържен ориз.

— Да — потвърдих, — наистина.

Този път пълната ѝ с говеждо чоу мейн^[1] вилица се плъзна обратно в чинията, докато тя ме зяпаше с отворена уста.

— Но ти винаги настояваше, че няма нищо между вас! Знаех си! Знаех си, че имате чувства един към друг!

— Чу ли нещо от това, което казах току-що? Отдадохме се на момента, това е всичко.

— Пффф, аз също съм имала конфликти с шефа си, но никога не съм ги завършвала легнала по гръб върху бюрото с навирени крака.

— Ерика!

— Какво? Правила ли си нещо подобно с някой друг?

— Разбира се, че не, това бе изключение. Не мисля, че някога съм се чувствала толкова решителна преди, затова нещата ми се изплъзнаха от контрол.

Посегнах към чашата си, мислейки си, че трябваше да се напия повече, преди да започна този разговор. Ерика твърдо вярваше, че мъжете и жените не могат да бъдат просто приятели, което бе и причината винаги да е била толкова уверена, че спа тайно с Доминик. Най-малкото предполагах, че това е причината, защото никога не бе посочвала друго. Беше в природата ѝ да събира двама души от противоположен пол, ако имаше дори намек, че се харесват.

— И как беше?

Бавно преглътнах червеното вино, изпълнило устата ми. Нарочно не бях мислила за тази част, макар да бе в съзнанието ми през целия ден, защото знаех, че нямаше значение. Не и в сравнение с голямото преместване.

— О, беше чудесно, нали? — попита тя и избухна в смях.

Кимнах.

— Страхотно. Наистина, наистина страхотно.

Лек трепет премина през тялото ми, когато спомените, които бях потиснала, изплуваха обратно. Ерика изписка, пляскайки ръце като развълнуван тюлен.

— Искам подробности.

— Няма да получиш никакви — засмях се. — Достатъчно лошо е да призная, че въобще се е случило.

— Защо? Защо да е лошо, че се е случило?

— А какво друго да е?

Ерика завъртя очи.

— Мадисън, Доминик е секси.

— Може би за теб. За мен той е бащата на Тили. И понеже се карахме заради нея, това по някакъв начин прави нещата още по-зле.

— О, сега не мислиш, че е секси? Нали знаеш, след като преспа с него?

Ясно бе, че не може да разбере мисълта ми.

— Всичко, за което мисля сега, е колко странно ще е от сега нататък — казах. — Казах му, че трябва да го оставим зад гърба, но не съм сигурна, че ще бъде толкова лесно.

— Защото мислиш, че е секси.

Не знаех дали да се смея или да крещя. Определено беше упорита.

Честно казано, дори за секунда не се бях замислила как го възприемам след случилото се. Не можех да си го позволя. Ако превърнех един кратък момент на бурен секс в нещо повече, единственото, което щях да постигна, бе да създам още повече усложнения.

— Мисля, че е време да сменим темата — отвърнах, наливайки си още едно питие. — Кажи ми повече за мъжа, когото срещна снощи.

Нямах особено желание да чуя как последното завоевание на Ерика е *единствения*, затова, когато се позвъни на вратата, срамувам се

да го кажа, но вътрешно бях много радостна.

— По дяволите — каза тя, скачайки от мястото си, — забравих да ти кажа, че Нийл ще се отбие след работа.

— Събота вечер е, не трябваше ли да е вече в бара?

— Да, но той каза, че ще намине, защото не ми се излизаше, след като ти си тръгна, и затова предложи да гледаме филм. Но после забравих да му кажа, че си се върнала.

Ерика забърза към вратата, за да го пусне да влезе, а аз започнах да препълвам чинията си с храна. Ако не се запаса, когато Нийл е наоколо, има вероятност да не получи нищо за ядене.

— Мадисън — каза той с усмивка, — радвам се да те видя.

— Аз също — отвърнах. — Съжалявам за предната вечер.

Той седна на масата до мен, а Ерика зае отново мястото си.

— Няма проблем — каза Нийл, — понякога дългът повелява.

— Искаше ми се да не е през почивния ми ден.

— Вземи си ядене — подкани го Ерика, грабвайки пилето с лимон, преди да го докопа Нийл.

Тримата хапнахме, пийнахме и си приказвахме, докато се натъпкахме, след това се преместихме в уютния хол на Ерика да гледаме филм. Нийл седна до мен на дивана, обвивайки мускулестата си ръка около раменете ми. През последните двадесет и четири часа в момента се чувствах най-спокойна. Вкъщи не бе точно некомфортно, но бях доволна да избягам от неловкостта, която се носеше из въздуха.

Когато филмът свърши, пихме кафе и Ерика бе така любезна да ни остави с Нийл насаме.

— Е, кажи ми — започна той, — какво те накара да си тръгнеш толкова бързо снощи? Каза, че Тили има нужда от теб. Какво се случи?

Простенах, търкайки очите си уморено.

— Дълга история.

— Имам малко време.

Кафявите му очи блестяха с топлота и загриженост, напомняйки ми, че той бе много повече от прекрасен мъж със страхотно тяло. Не че не го знаех, но не го бях виждала известно време, а и говоренето не бе първото нещо, което изскачаше в ума ми, когато мислех за него.

— Ами — започнах, — ще загубя работата си.

— Какво? Как така?

Разказах му накратко за местенето на Доминик в Ню Йорк, за бунта на Тили, внимателно избягвайки случилото се миналата нощ. Когато приключих, Нийл каза:

— Ще останеш ли в Лондон, когато те заминат?

— Не съм мислила за това. Разбрах едва вчера. Все още не съм го осъзнала.

— Мога да си представя. Обзалагам се, че Тили ще ти липсва много.

— И двамата ще ми липсват. Трудно е да си ги представя да живеят в друга държава. — Цялата тежест на ситуацията се стовари върху мен, стягайки гърдите ми до болка. — През последните три години Тили бе целият ми свят — продължих. — Всеки ден я карах до училище, учех я да чете, помагах ѝ с писането, гледах глупави детски телевизия предавания повече, отколкото е нормално, но най-вече се забавлявахме. И правех това напълно безвъзмездно, защото обичах да се грижа за нея. Не знам дали няма да бъде прекалено потискащо да остана тук, когато те заминат.

Нийл ме прегърна по-силно.

— Ще ми липсваш, ако си тръгнеш. Както и на Ерика.

— И вие двамата ще ми липсвате. О, боже, в момента всичко е такава бъркотия.

— Е, ако имаш нужда от нещо, можеш да ми се обадиш по всяко време. Наистина.

Усмихнах му се.

— Знам.

Устните на Нийл докоснаха моите, опипвайки почвата дали искам повече. Обвих ръце около врата му и отвърнах на целувката наслаждавайки се на факта, колко лесно си пасвах с него. Покатерих се в скута му, възсядайки го. Ръцете му обгърнаха бедрата ми, след това се плъзнаха под потника, за да разкопчат сутиена ми.

Това трябваше да бъде достатъчно да го завлека в стаята си и да правим това, което правехме двамата, когато бяхме сами. Но когато го целунах, осъзнах, че вече не го чувствам по този начин.

— Чакай! — казах, отдръпвайки се. — Нийл... съжалявам, аз... не мога да го направя. Не и тази вечер.

— Какво не е наред?

— Не знам. Мисля, че прекалено много ми се струпва на главата, и не мога... не мога да продължа така. Съжалявам.

Слязох от скута му смутена и обърквана. Аз бях тази, която започна всичко, в края на краищата.

„Не бъди толкова строга със себе си.“

При всички случаи сексът с двама различни мъже за два дни е малко неправилно. Неправилно и неприлично. Преди да прекарам нощта с Доминик, за последните три години бях спала само с Нийл, и то само няколко пъти. Бе очевидно, че не се бях отдала на разврат.

— Няма нищо — отвърна Нийл, въпреки че бе видимо ядосан. Не можех да го виня. След като е започнато нещо, винаги е разочаровашо, когато не бъде довършено. Той се изправи. — Трябва да тръгвам. Някои от моите приятели ще се събират тази вечер, така че може да се присъединя към тях за няколко питиета.

— Добре — казах с лека усмивка, — приятна вечер.

— И на теб.

Не ме целуна на сбогуване, но бях прекалено обезсърчена, за да ме е грижа.

След като той си отиде, се хвърлих обратно на дивана, изстенвайки.

Какво, по дяволите, стана току-що? Досега не ми се бе случвало да не се възбудя, докато бях с Нийл. От друга страна не ми се бяха струпвали толкова много неща наведнъж. Главата ми щеше да се пръсне от въпроси какво ще правя, след като загубя работата си, къде ще живея и как ще успея да помогна на Доминик с Тили.

Доминик. Бях слушала толкова много хора, които искат да могат да върнат времето назад, за да предотвратят грешка, но никога не се бях чувствала по този начин. Бях правила грешни преценки като всички останали, но никога не съм вярвала в съжалението. Какъв е смисълът да съжаляваш за нещо, което си искал. Но нощта с Доминик бе нещо, което определено исках да не бях правила. Не защото не го исках в онзи момент, напротив. Но когато омаята се разсея, просто нямаше как всеки да поеме по своя път. Трябваше да живеем заедно, да работим заедно.

Прибрах се в апартамента рано в неделя вечерта. Повече от всичко исках да се сгуша в леглото и да подремна. Но бях на работа в края на краищата. Докато прекрачвах прага, зърнах Тили да изчезва в стаята си, затваряйки вратата с гръм и трясък.

Твърде познато!

Чу се трясък от кухнята и намерих Доминик, приклепнал на пода, да събира счупените парчета от чиния заедно с това, което приличаше на вечеря от печено пиле с гарнитура.

Имах две възможности — да остана и да помогна или да се изнижа. Макар измъкването да звучеше примамливо, не можех да го оставя сам.

— Имаш ли нужда от помощ?

Доминик подскочи, така потънал в собствените си мисли, че не бе чул отварянето на входната врата. Тялото му бе напрегнато, а лицето — безизразно.

— Всичко е наред — отвърна той, — ще се оправя.

Без да кажа дума, напълних каната с вода и я включих да заври, докато Доминик продължаваше да чисти бъркотията. Ако имаше килим в кухнята, обърнатата храна щеше да остави отвратително петно, но черните плочки се чистеха лесно. Доминик забърса последните следи от соса и изхвърли счупените парчета в кофата за боклук, изми ръцете си и излезе от стаята. Налях му чаша чай и я занесох в хола, където знаех, че ще бъде, седнал на огромния кожен диван и подпрял глава с две ръце.

— Благодаря — каза и взе чашата от мен. — Не знаех по кое време ще се прибереш, но направих достатъчно ядене, има и за теб. Във фурната е.

Още една причина, поради която обичах да работя за него. Въпреки че трябваше да се забавлява с Тили през почивните дни, никога не оставяше всичката работа за мен. В действителност полагаше усилия да ми остави по-малко за вършене.

— Благодаря, след малко ще хапна. Добре ли си?

Той изпусна дълбока въздишка, поставяйки чашата с чай на масата до него.

— Имал съм и по-добри дни.

— Какво се случи?

— Тили реши, че днес няма да яде. Не изяде обяда си, отказа да излезе, и на вечеря все още ми беше толкова ядосана, че хвърли вечерята си на пода.

— Каза ли нещо?

— Мисля че спомена, че ме мрази.

Седнах на дивана до него. Когато тръгнах в събота, беше толкова потиснат, но не можеше да се сравнява с това как изглеждаше сега. Очевидно не бе спал много и бледото лице и напрегнатото тяло показваха изтощението му.

— Говори ли отново с нея за Ню Йорк?

— Не точно. Почти не ми продума, освен да ми каже колко ме мрази. Опитах. Опитах се да ѝ обясня защо трябва да се преместим, и че там ще си намери нови приятели, но не мисля, че ѝ го обясних правилно. Тя не ме слушаше.

— Слушала те е, просто не ѝ е харесало това, което чува. Не можеш да очакваш от нея да разбира работата ти, Дом. Единственото, което осъзнава, е, че я водиш далеч отгук.

— Как мога да ѝ обясня? Трябва да отида. Правя го за нея.

Очевидно не само Тили имаше проблеми със слуха. Но аз вече бях изяснила сама за себе си защо не трябваше да заминават. Единственият, които се противеше, бе Доминик, и то, защото мислеше, че има нужда от повишение на заплатата.

— Прекара ли приятна вечер? — попита Доминик, бързо сменяйки темата.

— Спокойна. Нийл дойде у Ерика, поръчахме храна за вкъщи и гледахме филм. — Той повдигна вежди, когато споменах Нийл, и аз добавих: — Не остана.

— Не е моя работа.

Наистина не бе негова работа, но той знаеше за моята „уговорка“ с Нийл и не исках да мисли... е, струваше ми се важно да изясня, че нищо не се бе случило.

— Мади...

— Спри! — прекъснах го. — Колко пъти трябва да ти казвам? Тук съм от години, Доминик.

Изглежда ме недоумяващо няколко секунди, после ми се усмихна леко.

— Съжалявам. Но ти позволяваш на Тили да те нарича Мади.

— Тя е по-сладка от теб. — Опитът ми да предотвратя неудобния разговор относно петък вечер се провали при споменаването на „хубостта“ му и почувствах как се изчервявам. — Мисля да отида да проверя Тили — казах, надявайки се да се измъкна, без да му кажа нещо повече.

— Чакай, искам да те питам нещо.

Спрях, надявайки се от все сърце, че нямаше да спомене ужасната тема.

— Знаеш, че ще бъда във Франция тази седмица — започна, — но след това ще си бъда цяла седмица вкъщи. И понеже Тили ще е във ваканция, мислех да я заведа в Девън за няколко дни да се види с майка ми и останалите. Да могат да прекарат известно време заедно, преди... — Гласът му заглъхна и аз се мразех за това, че не мога да преглътна мисълта, че ще се местят. — Както и да е — продължи той, — ако нямаш планове, се чудех дали няма да поискаш да дойдеш с нас. Не е задължително да си с нас, докато сме там, но мислех, че може да искаш да видиш семейството и приятелите си. Чувствай се поканена да пътуваш дотам с нас.

Не се бях прибирала от Коледа. Да погостувам на нашите бе за предпочитане пред това да стоя в апартамента и да не правя нищо.

„Но ако останеш тук, може да се виждаш с Нийл.“

Щях да се чувствам доста неприлично да го поканя тук, докато Доминик и Тили отсъстваха, сякаш щях да наруша правилата. Не че имаше правило да държа Нийл далеч от апартамента, просто предпочитах да не смесвам работата с личния си живот.

Но предложението на Доминик звучеше много привлекателно. Промяната определено щеше да ми подейства добре, а и не би навредило да се поогледам за работно място там. А може би близостта до семейството ми щеше да намали болката.

[1] Show mein (англ.). — Популярно ястие в азиатските държави, приготвено от спагети, месо и зеленчуци. — Б. пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Двадесет и четирите часа преди Доминик да замине за Франция не бяха толкова мъчителни, колкото си мислех. След предложението му да ме закара до Девън неловкостта намаля малко. Трябваше да се концентрираме върху нещо друго и планирането на забавни ежедневни излети за Тили на южния бряг ни накара да оставим спора настрана и да работим заедно заради нея.

От друга страна Тили се затвори в стаята си. Отказваше да говори с баща си и всеки път, когато беше с мен, плачеше и ме молеше да накарам Доминик да промени решението си за отиването в Америка. Последният път, когато беше толкова разстроена, беше, защото трябваше да ходи на училище. Срамежливостта ѝ пречеше да си намери нови приятели и тя бе торможена от по-големи ученици, защото прекарваше голяма част от времето си сама. Двамата с Доминик се уверихме, че училищните власти ще сложат край на това незабавно, но минаха месеци, преди Тили да се почувства спокойна.

Но това бе съвсем различна ситуация все пак. Такава, каквато не можех да оправа. Можех да превържа коляното ѝ след падане, можех да изплаша чудовищата от кошмарите ѝ. Можех дори да победея училищните хулигани, но това? То бе извън контрола ми.

Срядта бе първият от летните празнични дни и аз обещах на Тили да отидем до зоологическата градина, защото бе пропуснала да отиде през уикенда. Дори за малко се оживи във вторник вечерта, когато обсъждахме кои животни искаме да видим на всяка цена, и тя си легна в добро настроение. На сутринта обаче, тя отказа да стане. Вместо това се сви на кравайче и се зави през глава.

— Мислех, че искаш да видиш сурикатите — казах, опитвайки се да намеря края на завивката, за да мога да я отвия.

— Искам да остана вкъщи — чу се приглушеният ѝ отговор.

— Направих обяд за пикник за нас. Ти обичаш пикници.

— Не искам да ходя.

Тя се замята в леглото, ритайки с крака, сякаш я бях помолила да направи нещо отвратително като да... си подреди стаята. Нежно сложих ръка върху нея, за да я успокоя.

— Добре, няма да ходим. Но може ли да излезеш изпод юргана, за да мога да те видя?

— Не!

— Защо не?

— Не искам да ходя никъде! Искам да остана тук!

Имах чувството, че имаше предвид не само отиването до Батърси, но нямах намерение да повдигам въпроса отново. В девет сутринта бях изпила само едно кафе и се надявах, че ще минат поне още няколко часа, преди да изникне поредното затруднение.

— Тили, моля те, излез оттам. Нека да закусим.

— Не съм гладна.

Хранителните й навици ме безпокояха. Винаги закусваше, но вечер ровеше в чинията си, оставяйки половината, преди да каже, че се е наяла.

— Ще ти направя палачинки — предложих.

— Не!

— Добре. Не е задължително да ядеш сега, но искам да станеш от леглото и да се облечеш.

— Не!

— Матилда Роуз Хартли! — казах строго. — Стани веднага от леглото и ме погледни, моля.

Използването на цялото й име привлече вниманието й и тя надникна изпод завивките. Очите й бяха изпълнени с гняв, но разстроена или не, не й позволих да се държи като хлапе.

— Благодаря — казах й по-нежно. — Сега се облечи и ще решим какво да правим днес.

— Не искам да излизам.

— Тогава ще останем тук. Но въпреки това трябва да се облечеш и да излезеш от стаята си.

Тя отметна завивката и се измъкна от леглото, отправяйки се към гардероба.

— Ще се видим в кухнята след десет минути — казах й. — И не забравяй да си измиеш зъбите.

Трябваше да ѝ призная, че направи това, което поисках. Все още бе намръщена, когато седна срещу мен на масата в кухнята, и не си бе сресала косата, но я бях притиснала достатъчно за тази сутрин.

— Имам предложение за това какво можем да правим днес — започнах. — Но можем да го направим само ако ми обещаеш, че ще ми помогнеш да почистя след това.

Тили се поизправи малко в стола си.

— Какво ще правим?

— Ъ-ъ-ъ — продължих, — първо трябва да ми обещаеш да ми помогнеш с чистенето.

— Добре, обещавам.

— Добро момиче. Мислех, че можем да рисуваме, като пръскаме боя.

— Как така?

— Ще ти покажа, но първо трябва да отидем до магазина да вземем някои неща. Става ли?

Тили наклони глава на една страна, обмисляйки го. Почти можех да видя как претегляше плюсовете и минусите на това да излезем навън, за да вземем каквото ни трябва, вместо да си остане вкъщи, както искаше.

— Да — каза най-накрая, — става.

— Искаш ли да ти направя нещо за ядене, преди да излезем.

Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

Станах от мястото си и отидох до хладилника, за да ѝ налея чаша мляко, която поставих пред нея.

— Поне изпий това — казах. — След това можем да тръгваме.

Изпи го, без да се противи, но когато остави чашата, ме погледна подозрително, сякаш бях приложила някакъв джедайски мисловен трик върху нея. Разбрах, че няма да навреди, ако се възползвам от отвлеченото ѝ внимание, за да бъда сигурна, че има нещо в коремчето.

За първи път от дни насам Тили се интересуваше от нещо друго, освен пренареждането на обзавеждането на къщичката ѝ за кукли. Отидохме с колата до местния магазин за подръчни материали и купихме разнообразни цветни боички, няколко сламки, и само защото бяхме там, взех няколко блестящи химикалки, цветна хартия и няколко други необходими за децата неща.

Когато се върнахме в апартамента, Тили ми помогна да разстеля вестници върху кухненската маса, за да остане чиста, и сложихме върху нея хартията, боичките и сламките.

— Е, какво трябва да правим сега? — попита Тили, гледайки ме в очакване.

Седнах до нея и казах:

— Избери си цвят.

След внимателно обмисляне тя избра кутийка синя боя и аз ѝ обясних как да излее малко на хартията, преди да ѝ подам сламката.

— Сега я издухай — казах.

Очите ѝ светнаха и тя се изкиска.

— Наистина ли?

Кимнах, а Тили допря сламката до устните си и духна върху боята. Когато тя се пръсна върху хартията в произволна шарка, Тили избухна в смях.

Господи, колко ми липсваше този звук.

— Сега пробвай и ти — каза тя.

Каквото голямо дете си бях, взех три различни цветни боички и излях от всяка по малко в линия на хартията ми. След това духнах върху тях, цветовете се смесиха, докато Тили се кикотеше все по-силно.

Прекарахме повече от час в създаване на шедьоври, и когато приключихме, хартията на масата бе покрита с отделни петна и ивици боя, а целите ни ръце също бяха изцапани. Струваше си цялата бъркотия, за да видя как Тили се смее отново. Тя дори хапна малко от храната, която приготвих за пикника по-рано.

Доминик се обади по-късно, когато се бяхме сгушили да гледаме „Красавицата и звяра“. Оставих Тили в хола и отидох в стаята си да отговоря на обаждането.

— Здравей — каза той. — Обаждам се да ти кажа, че довечера трябва да летя за Ню Йорк.

— Тази вечер? — попитах. — О, боже, това означава ли, че ще отсъстваш по-дълго.

— Не, не. Всъщност трябваше да се прибера в петък, вместо в събота. Но ми се обадиха, че трябва да свърша някои неща на работа, и понеже другата седмица ще съм в отпуската, си помислих, че мога да свърша с това сега.

Въздъгнах облекчено.

— Добре.

— Как е Тили?

— Горедолу. Ставането ѝ от леглото бе предизвикателство, но тази сутрин рисувахме малко, а сега гледаме филм.

— Яде ли днес?

— Да, изяде няколко сандвича и пакетче чипс. Не е голяма работа, но е по-добре от нищо. Надявам се да хапне пак по-късно.

— Слава богу. Може ли да говоря с нея? Ще ти се обадя по-късно от Ню Йорк, но тя ще е заспала дотогава.

— Да, секунда — казах, връщайки се обратно в хола. Спрях ДВД-то на пауза и подадох телефона на Тили. — Баща ти иска да говори с теб.

Тя взе мобилния ми и го долепи до ухото си. Разказа на Доминик за всички рисунки, които бяхме сътворили, наблягайки на това каква бъркотия бяхме направили. По-голямата част от разговора мина добре, но изведнъж тя замълча. Усмехнатото ѝ преди секунди лице изведнъж се натъжи. Очите ѝ помръкнаха и тя каза:

— Мислех, че си във Франция?

Не! Сигурно ѝ беше казал къде отива. Изминаха няколко секунди, след което тя хвърли телефона на дивана и изтича в стаята си.

Отлично.

Пресякох стаята и взех телефона си.

— Дом?

— Да, тук съм. Мамка му, ужасен баща съм.

Думите му бяха изпълнени със съжаление и аз въздъгнах:

— Не си ужасен баща. Не можеш да избягваш думите „Ню Йорк“ само за да не я разстроиш.

— Но тя бе щастлива преди минута. Съжалявам, нямах намерение да правя деня ти по-труден.

— Всичко ще е наред. Успях да я разсея тази сутрин, мога да го направя отново.

— Не знам какво щях да правя без теб, Мадисън.

Сърцето ми застина в гърдите.

Знаех, разбира се, колко много разчиташе на мен да се грижа за Тили, но това не бе достатъчно да не ме остави. Всеки път, когато реалността ме завладяваше, разкъсваше гнева ми, превръщаше го в

болка и ме караше да се чудя така ли щеше да продължава. Ако да, това щеше да ме пречупи.

— Трябва да затварям — казах, опитвайки се да запазя гласа си равен.

— Мадисън...

— Ще се чуем довечера.

Не му дадох възможност да каже нещо повече. Изключих телефона си и се свлякох на пода.

Не бях плакала. Искях да го направя, откакто Доминик бе казал, че ще се местят, но бе по-лесно да съм вбесена, отколкото разстроена. Бе дори желателно. Но с лошото настроение на Тили и опитващия се да се справи Доминик не можех да ги задържа.

Позволих на сълзите да потекат, за да отмият безсилието, объркването и изтощението от мен. Бях толкова уморена. Не знаех колко дълго време бях останала там, свита на кълбо, плачейки тихо. Но когато малка ръчичка започна да гали косата ми, се върнах в реалността. Тили седна до мен, стискайки маймунката си с едната ръка, а с другата ме утешаваше. Изпънах крака и я настаних в скута си.

— Татко и теб ли разстрои? — попита тя.

— Не, скъпа — отвърнах, — не е виновен баща ти.

Виновната бях аз, опитваща се да открия смисъл във всичко.

— Реших, че може да имаш нужда от Мънго — каза тя и ми подаде любимата си играчка.

Усмихнах се, когато погалих кафявата опетнена козина.

— Благодаря ти, прегръдка от Мънго е точно това, от което се нуждая.

— Татко ме натъжи.

— О, бебчето ми — отвърнах, придърпвайки я към себе си. — Баща ти не искаше да те натъжава.

— Не съм бебе — промърмори тя в рамото ми.

Беше казала същото и на Доминик в петък. Наистина трябваше да спрем да я наричаме така.

— Ако татко не иска да съм тъжна, нямаше да ме кара да се местя в Ню Йорк.

— Работата е там, че понякога трябва да правим неща, които не искаме. Както когато... трябва да гладя. Не обичам да гладя, но ако не го правя, ще трябва да се разхождаш наоколо в намачкани дрехи. —

Скептицизмът в очите ѝ ме накара да се засмея и продължа: — Добре, лош пример. Спомняш ли си, когато отиде за първи път на училище? Не искаше да ходиш там, но трябваше, защото бе нужно да научиш някои неща. Неща, които аз и баща ти не знаем как да те научим. И след известно време започна да става по-лесно и ти си намери нови приятели. Сега харесваш училището.

— Да, но искам да остана в моето училище, с моите приятели. Искам да остана с теб. Татко е лош.

— Чуй ме — казах, отдръпвайки се леко назад колкото да мога да видя лицето ѝ, — знам, че не искаш да отидеш надалеч, но татко ти не го прави, за да е лош. Той много те обича, знаеш го, нали?

Тя сви рамене.

— Предполагам.

ГЛАВА ШЕСТА

Втората половина на седмицата ми с Тили бе също толкова трудна, колкото и първата. Беше щастлива, когато вършехме неща, които отвличаха вниманието ѝ, но в момента, в които спирахме, тя отново се затваряше в себе си и беше потисната. Все повече изпаднаше в лошо настроение и не се хранеше правилно.

В сряда вечерта я чух да плаче в стаята си. Това разби сърцето ми, но я оставих да се наплаче. В четвъртък вечерта бе толкова унила, че дойде в стаята ми за през нощта, притискайки се колкото се може повече в мен, докато заспа.

Когато дойде петъкът, Тили се събуди в малко по-добро настроение. Бе прекарала нощта в къщата на най-добрата си приятелка — нещо, което бе очаквала с нетърпение. Доминик ме бе помолил да организирам това, защото някакви хора щяха да идват да оценяват апартамента. Честно казано, искаше ми се и аз да бъда навън по това време, защото идеята някой друг да живее в дома ни ме поболяваше. Луси бе първото дете, с което Тили се сприятели в училище, и когато попитах майка ѝ дали може да отиде у тях за следобеда, тя предложи да остане да спи у тях. Знаех, че има голяма вероятност да стане нужда да я взема по някое време, но след като обясних ситуацията на г-жа Кук, тя обеща да се погрижи добре за нея.

Апартаментът бе безупречно чист, когато агентите на недвижими имоти пристигнаха. Скъсах си задника от работа, за да бъда сигурна, че всяка повърхност бе излъскана, всяка прашичка бе изсмукана от килимите и всяко нещо си бе на мястото. Дори успех да бъда учтива, което си бе предизвикателство, понеже единственото, което исках да им кажа, бе да се разкарат.

След като си отидоха, остана да чакам Доминик да се прибере у дома. Трябваше да се върне към шест, така че, когато телефонът иззвъня в пет и половина, помислих, че се обажда той, за да ме помоли

да поръчам пица. Беше настоял да не готвя, след като бях бързала да излъскам апартамента.

— Здравей — казах, — какво искаш върху пицата?

Вместо познатият смях на Доминик се чу неловко покашляне, което ме накара да се почувствам като идиот.

— Здравейте. Не знам дали това е правилният номер. Търся Доминик Хартли.

Гласът беше на жена, с американски акцент. И никога досега не бе звъняла в апартамента преди.

— Да, това е правилният номер — отвърнах. — Извинете, очаквах да чуя него.

— Няма проблем. Вие трябва да сте прислужницата, нали?

Нахална кучка.

— Всъщност съм детегледачката. Ще предадете ли съобщение?

— Разбира се, може ли да му кажете, че е забравил някакви документи днес, и че ще ги занеса в офиса утре, така че не трябва да се притеснява. Не ми се иска умът му да е зает с работа, докато е със семейството си следващата седмица.

Начинът, по който говореше, ме накара да застана нащрек. Беше прекалено фамилиарна, за да бъде единствено колежка. И щеше да носи документите в офиса? Което предполагаше, че ги е забравил в къщата ѝ.

— Извинете — казах отново, — коя сте вие?

— Серена Мортън. Работя с Доминик, а снощи той дойде вкъщи да... ами... както и да е, той забрави едни документи в домашния ми офис и аз просто исках да му кажа, че ще се погрижа за тях.

Звучеше така, сякаш се бе погрижила за нещо повече от документите му. Осъзнаването ускори пулса ми, но не в добрия смисъл.

Той имаше приятелка в Ню Йорк. Такава с претенциозно име и снобски глас, която познаваше достатъчно добре, че да говори с нея за семейството си. Дали тя бе истинската причина за преместването?

— Ще му предам — казах. — Има ли нещо друго?

Тя се изкикоти.

— Предайте му, че му благодаря за трите прекрасни дни.

Три дни? Три проклетни дни? Като оставим настрана тези „документи“, дали въобще е ходил в офиса?

— Ще му предам — отговорих през зъби, когато чух ключът му да се завърта в ключалката. Треснах телефона, без да кажа нищо повече, и вдишах дълбоко, за да не се изстрелям в коридора и да му избия глупостите от главата.

Щом се успокоих достатъчно, се изправих, а в същото време Доминик влезе в хола, разхлабвайки вратовръзката си.

— Здравей — каза той, — съсипан съм от умора, затова защо не поръчаме храна и не гледаме някой смотан филм. Нямам... какво има?

Две мисли се появиха едновременно в главата ми. Първо: „Исусе, колко секси изглежда в намачкания костюм с разхлабена около врата му вратовръзка...“. Второ: „Току-що е прекарал три дни с някаква кокона, затова не е чудно, че е уморен“.

Имах само три секунди да реша дали да закрещя, или да изляза бързо.

— Серена те търси — казах. — Каза да ти предам, че си оставил някакви документи, но тя ще ги занесе в офиса, и... О!.. Благодарни ти за прекрасните три дни. Радвам се, че се прибра, аз излизам.

Без да чакам да видя изражението на лицето му, наведох глава и тръгнах да излизам.

— Чакай, какво...?

Все още отказвайки да го погледна, продължих:

— Току-що се обади. Каза, че не иска да се тревожиш за нищо, докато си в отпуска следващата седмица.

Той изруга.

— Мади...

— Мадисън — поправих го. — Няма нужда да обясняваш, трябва да тръгвам. Майката на Луси ще те чака да вземеш Тили утре към десет и половина, но дръж телефона до теб тази вечер, защото има вероятност Тили да пожелае да се прибере по-рано. Ще се видим в неделя.

Отправих се към вратата, но Доминик постави нежно ръка на рамото ми.

— Почакай. Не може ли поне да поговорим за Тили, преди да тръгнеш?

„Ако беше тук, вместо да се въргаля с някаква курва, щеше да знае всичко, което бе нужно.“

— Не е така, както изглежда — продължи той.

— Не съм казала нищо.

— Няма нужда. Знам какво си мислиш, но не е така... нищо не се е случило. Аз...

Вдигнах ръце, за да го спра.

— Не ми влиза в работата.

На път към стаята си извадих мобилния от джоба си и изпратих съобщение на Нийл.

„Зает ли си?“

Не очаквах мигновен отговор, затова почти изпуснах телефона си, когато издаде звук за входящо съобщение веднага.

„Не съм зает. Искаш ли да правим нещо?“

„Мога ли да дойда у вас?“

„Разбира се. Кога?“

„Веднага.“

„Ха-ха-ха, добре. Да извадя ли диска на Бари Уайт?;)“

Усмиввайки се, набрах съобщение:

„Няма нужда от романтика, просто отвори бутилка с вино и съм твоя. И този път няма да променя решението си.“

Оставих телефона на леглото и хвърлих няколко парцала в чантата със странно чувство на дежа вю.

— Знаеш ли какво, права си — каза Доминик, следвайки ме в стаята. — Не те засяга, но очевидно те е ядосало, затова преди нещата между нас да станат още по-неудобни, бих желал да обсъдим това.

— Дом, защо винаги искаш да изясняваш нещата — въздъхнах. — Беше тежка седмица. Знаеш това. Да слушам как Тили плаче в стаята си, после да пропълзва в леглото ми през нощта — боли. Можеше да бъдеш тук, *трябваше* да бъдеш тук. Вместо това ме излъга, излъга Тили, а това не е добре.

— Не съм излъгал. Бях повикан в Ню Йорк. Но Серена... тя... ние бяхме... — Той млъкна отново и се зачудих защо, по дяволите, му бе толкова трудно да говори. Дали му бе просто приятелка? Или бе важна за него?

Пукаше ли ми?

— Виждах се с нея — продължи той накрая, сядайки на леглото ми. — Не беше нещо сериозно, бяхме... както ти и Нийл. Работехме заедно, бяхме привлечени един от друг и беше просто... лесно. Но тя започна да иска от мен повече, отколкото бях готов да дам.

— Защо не беше готов?

— Защото е самовлюбена, повърхностна кучка. Знам, че звучи като грубиян, защото съм бил с нея за толкова дълго време, но тя не беше такава в началото. Но колкото повече я опознавах, толкова по-малко я харесвах.

Нямаше нищо общо с това, което имах с Нийл. И двамата знаехме какво искаме, а то не бе връзка, но се уважавахме един друг.

— Скъсах с нея миналата седмица — продължи той. — Но когато разбра, че съм в Ню Йорк тази седмица, поиска да ме види. Снощи ме покани в апартамента си, за да се опита да ме накара да променя решението си. Единствената причина, поради която оставих документите си там, бе, защото бързах да се измъкна от нея. Мислех, че съм изяснил чувствата си, но щом се е обадила тук...

— Чакай! — прекъснах го. — Кога каза, че си скъсал с нея?

Доминик отвърна поглед.

— О, боже — възкликнах, търкайки уморено очи.

Не съм предполагала, че сексът с Доминик бе нещо повече от това двама души да изпуснат парата, но мисълта, че в същото време може да е мислил за някой друг, не ме изпълваше с радост.

— Имаме нужда от малко време — казах. — Защото в момента всичко се оплесква, когато сме заедно. Ще остана у Нийл тази нощ и ще се прибера късно в събота.

След това единственото, което ни оставаше, бе да издържим четиричасовото пътуване в неделя сутринта. Уау!

Предпочитах да прекарам уикенда вкъщи при Тили. Когато съм с нея, времето летеше, но мисълта да се сблъскам с Доминик отново и отново не ме привличаше особено. Все още не бях изрекла на глас и половината от това, което се въртеше в главата ми през изминалата седмица, и ако го направех, щях да предизвикам още един спор, за който нях достатъчно енергия.

— Съжалявам — каза той, — не искам да се караме.

— Нито пък аз. Но ако остана, точно това ще се случи.

Той кимна.

— Добре, добре.

* * *

Нийл ме погледна и каза:

— Тази вечер няма да правим секс, нали?

Пристигнах пред вратата му, нарамила чантата ми с нещата за пренощуване и с изражение на... ами, не бях сигурна как точно изглеждам, но се чувствах смазана.

— Сега ли трябва да реша? — попитах.

— Мисля, че си взела решение — отвърна Нийл, прегръщайки ме. — Хайде, ще взема по едно питие.

Нийл ме заведе до дивана и ме остави там, докато наля две чаши чай, които постави на масичката за кафе пред нас.

— Какво има тогава? — попита той. — Да не съм изгубил чара си? Връзваш ми тенекия две седмици подред и започвам да се чувствам оскърбен.

— О, млъкни! — засмях се аз, побутвайки го леко. — Знаеш, че сме приятели с неангажираща връзка. Е, в момента наблягам на частта с „приятели“.

Нийл се усмихна.

— Точно навреме. Макар да бях обиден от отхвърлянето, на никого не е приятно да бъде използван заради тялото си.

— Ненавиждам те — казах, все още смеейки се. — Но Ерика е на работа, така че само ти ми остана.

Той обви ръка около раменете ми и ме притисна.

— Знаеш, че съм насреща по всяко време, скъпа. Затова ми кажи какво не е наред?

— Не знам какво не е наред — отвърнах. — Но да си стоя у дома става все по-некомфортно с всеки изминал ден и имах нужда да изляза.

— Какво се случи там? Преместването ли поражда такова напрежение?

— Ха! Доминик можеше да запази цялата тази работа в тайна до деня на заминаването, тъй като това нямаше да промени нищо.

— Говори ли с него за това?

— Не. Имам предвид, че той се прибра току-що, но дори и да бе там през цялото време, не можех да говоря с него на тази тема. Вбесявам се само при мисълта за това.

— Защо? Знаем, че обичаш Тили, но това преместване ще е добро за нея, нали?

— Не виждам как. Отвеждайки я някъде, където не познава никого, оставена при някой непознат, докато Дом продължава да прекарва все повече време на места, които не са дома му. Тя е ужасена, а Доминик... вижда това, но продължава да настоява как увеличението на заплатата му ще им се отрази добре.

— Нямам деца, но със сигурност ще е по-добре да прекарва повече време с нея, отколкото да печели повече пари.

— Да, точно това е гледната точка, която той не вижда. Мисли си, че като работи толкова много, ще компенсира всичко, докато това, от което тя има нужда, е той да е до нея.

Как можеше Нийл да вижда така ясно нещата, а Доминик да бъде толкова сляп?

— Може ли да ти задам личен въпрос? — попита Нийл и веднага разбрах какъв ще е.

— Да.

— Има ли нещо друго, нещо, което е свързано по-скоро с Доминик, отколкото с Тили?

— Не — въздъгнах. — Не. Грижа ме е за него. Много. И искам да тръгне не повече, отколкото искам да тръгне Тили. Предполагам заминаването му ме кара да се чудя дали не пропускам нещо с него, но съм сигурна, че е просто страх.

— Страх от какво?

— Да започна живота си отначало. Да бъда самостоятелна.

— Мадисън, ти си самостоятелна.

— Знам. Знам, но Дом винаги е бил тук. Мога да разчитам на него за всичко, затова никога не съм се чувствала самостоятелна. Когато те заминат, ще се отвори огромна празнина в живота ми и не знам с какво ще я запълня.

Нийл се усмихна, сякаш знаеше нещо, което аз не знаех. Но не каза и думичка. Вместо това ме придърпа към себе си, позволявайки ми да облегна глава на раменете му, а мислите ми препускаха бясно в съзнанието ми. Не бях осъзнала колко изплашена бях, докато Нийл не зададе въпросите. Бях живяла сама и преди, семейството ми не бе много далеч, така че всъщност никога не съм била сама. Но Тили бе на първо място за мен толкова дълго време. Никога не съм възнамерявала да работя до края на живота си като детегледачка при Доминик. Знаех, че щеше да дойде време, когато нещата щяха да се променят, и ще

трябва да преосмисля живота си. Но очаквах по-голямо предизвестие, много повече от няколко седмици, и никога не съм очаквала промяната да е толкова голяма.

И под целия този страх се криеше напирещ въпрос. Въпрос, който изникна, когато гледах как Доминик разхлабва вратовръзката си и когато чух гласът на Серена по телефона. Този, който се страхувах да попитам защо спях с Доминик, когато знаех колко вреда можеше да нанесе.

Макар отговорът на въпроса да беше безсмислен. Какво значение щеше да има? Независимо дали изпитвах нещо, или не, той щеше да си тръгне. Не можех да променя това.

ГЛАВА СЕДМА

Определението за истински ад е да си хванат в капан за четири часа в една кола с почти шестгодишна и мъж, с когото почти не говориш. Е, добре, това може би е малко драматично, но между „не стигнахме ли вече“ и осезаемото напрежение, прекарах по-голямата част от времето, съжалявайки, че не бях взела влака.

Двамата с Доминик се държахме учтиво, но се преструвахме. Беше фалшива учтивост, което означаваше, че атмосферата бе благоприятна заради Тили, но зад това назряваше спор, който чакаше да се случи. Ако не спор, то поне изключително неудобен разговор.

Когато Доминик ме остави пред къщата на родителите ми, изскочих от колата сякаш изстреляна с катапулт. Родителите ми, Господ да ги благослови, бяха приготвили девънширски чай със сметана за пристигането ми. Не можете да получите толкова гъста сметана в Лондон, просто не е същото. Без значение колко дълго съм живяла в близост до големия град, в сърцето си оставах момичето от провинцията.

Прекарах по-голямата част от деня след завръщането ми в разговори с тях, с изключение на краткото пътуване до града, където местните ме поздравяваха като заблудена овца, върнала се в стадото. Беше ми приятно да се видя с всички, но също така ми бе странно как толкова много хора оставаха на едно и също място за дълго време. Едни и същи хора работеха в едни и същи магазини, а възрастните дами все още се събираха на пейките пред църквата в града, за да си поемат глътка въздух или просто да клюкарстват, както обикновено правят.

Най-спокойната част на деня ми беше да седя в хола на родителите ми, гледайки сериала „Ийстендърс“, докато потапах покрити с шоколад бисквити в чашата с чай.

Докаато телефонът ми не иззвъня.

Беше малко след девет, и да си кажа честно, не очаквах да чуя Доминик. Испитах желание да не вдигна, но така или иначе го

направих, за да мога да приключа по-бързо с това, за което се обаждаше.

Веднага ги чух. Письците на Тили проглушиха ушите ми, сякаш бях там с нея.

Сърцето ми заби учестено, защото звукът, макар и познат, винаги ме ужасяваше.

— Мадисън — каза Доминик с треперещ глас, — имам нужда от малко помощ.

— Имала е кошмар.

— Да, така мисля. Събуди се преди пет минути, крещейки, че има нещо в стаята ѝ. Опитах се да я успокоя, но тя продължава да пита за теб. Все още пита за теб, Мадисън, и не знам какво да правя. Казах ѝ, че не можеш да дойдеш, защото си в отпуска и не искам да те безпокоя, но тя знае, че се намираш наблизко. И... продължава да пита за Мънго. Какво, по дяволите, е Мънго?

Не знаех дали да се смея, или да му се развикам за невежеството. В интерес на истината знаеше, че Тили има нужда от плюшената си маймунка, освен това в последно време тя използваше само името му.

— Това е маймунката ѝ — казах. — Мънго е нейната маймунка.

— О, мамка му! Забравих я.

— Дом, знаеш, че не може да заспи без нея.

— Тя заспа по-рано пред телевизора, затова я занесох в леглото и се надявах, че ще е добре. Какво да правя?

— Просто остани при нея и продължавай да ѝ говориш. Ще се почувства по-добре, ако знае, че няма да ходиш никъде. И... ще дойда възможно най-бързо.

Затворих с въздишка.

— Всичко наред ли е? — попита майка ми, вдигайки поглед от плетката си. Обичаше да плете не защото беше нещо типично за старите хора — тя не беше толкова стара — а защото винаги трябваше да прави нещо, дори докато гледаше телевизия. Татко бе заспал в креслото си.

— Не точно — отвърнах. — Тили е имала кошмар и е питала за мен. Ще отида да помогна на Доминик.

Тя ми се усмихна топло.

— Мадисън, нали осъзнаваш, че не можеш да бъдеш винаги около нея. Знаем, че това малко момиченце означава всичко за теб, но

скоро тя няма да може да разчита на това, че ще отидеш при нея.

— Знам, но докато мога, ще го правя. Ще се постарая да не се бавя.

Поръчах такси да ме закара и се качих в стаята си. В стария ми гардероб мама беше запазила някои от старите ми плюшени играчки. Кой знае защо, но в този момент се радвах. Взех някогашната ми любима детска играчка — сиво-кафяво плюшено куче — и го пъхнах в чантата си, преди да изляза навън да чакам таксито.

Майката на Доминик, Джейн, невинаги бе живяла наблизо. Бе се преместила скоро след Доминик и съпругата му, за да може да бъде по-близо до тях и да им помага с Тили. По-големият му брат Дейвид бе пристигнал със семейството си около година след тях. Да са покрай него бе далеч по-удобно, отколкото Доминик бе очаквал, особено когато Хейли си тръгна. Джейн бе най-милият човек, когото познавах, и колкото и пъти да бях ходила в Девън без Доминик и Тили, винаги правех всичко възможно да я посетя.

Джейн ме поздрави с прегръдка, обещавайки ми да поговорим по-късно, но Тили все още крещеше горе, затова забързах към нея, а звукът раздираше вътрешностите ми.

Доминик седеше до нея, но в неутешимото си състояние тя продължаваше да го отблъсква, казвайки му да ѝ донесе Мънго.

Сцената бе покъртителна.

— Тили — казах нежно.

Гласът ми достигна до нея и тя ме загледа за няколко мига, опитвайки се да разбере дали бях истинска, или сънуваше. Влязох в стаята, седнах на леглото до нея и Доминик и я взех в прегръдките си. Когато осъзна, че не сънува, започна да плаче отново, залепена за мен. Погледнах към Доминик през рамото ѝ. Той ми се усмихна благодарно с насълзени очи и напусна стаята.

— Имах кошмар — каза Тили, когато я погалих по косата. —
Имах кошмар.

— Искаш ли да ми разкажеш за него? — попитах, опитвайки се да изтрия образа на тъжния Доминик от главата си.

— Не! Не ме оставяй, Мади!

— Няма да ходя никъде, бебчето ми, ще остана при теб, докато заспиш.

— Няма да спя. Трябва да останеш.

— Шшт. Всичко ще бъде наред.

— Имам нужда от Мънго.

— Мънго е у дома — отвърнах и я оставих за секунда, за да бръкна в чантата си. — Но съм ти донесла нещо.

— Какво?

Извадих кучето от чантата и й го подадох.

— Това е моят приятел Пач. Знам, че искаш Мънго, но Пач се грижеше за мен, когато бях малка. Мислех, че ще поискаш да ти го заема, докато се приберем.

Тили завъртя няколко пъти Пач в ръката си, вероятно обмисляйки дали бе приемлив заместител. В крайна сметка го придърпа към себе си.

— Мирише на теб.

Засмях се.

— Ами, беше ми най-добрият приятел. Прекарала съм много време с него.

Избърсвайки очите си, тя каза:

— Благодаря ти. Може ли да ми прочетеш приказка?

— Разбира се, миличка.

Измина почти час, преди Тили да се успокои. Сгуши се до Пач, сякаш животът ѝ зависеше от него. В съзнанието ѝ вероятно бе така. Отказа да ми разкаже за кошмара си и се бе вкопчила в ръката ми повече от четиридесет минути, преди дори да ми позволи да започна да ѝ чета. Бях щастлива да остана с нея колкото бе нужно, но се изтощих да я гледам толкова разстроена. Нито едно дете не трябва да е толкова изплашено или нещастно, затова направих всичко по силите си да поправа щетите. Дори и само временно. Бе достатъчно засега, достатъчно, за да може да си почине, без да се страхува.

След като заспа, я целунах по челото и се измъкнах, оставяйки вратата леко отворена, в случай че се събуди отново.

Доминик и Джейн седяха на кухненската маса, разговаряйки тихо, и ми се усмихнаха с надежда, когато влязох.

— Заспа — казах им. — Мисля, че е изтощена.

— Не съм изненадана — отвърна Джейн, — определено знае как да крещи.

— Искаше ми се да знам какъв кошмар е имала. Няма да ми каже.

— Когато се събуди, каза, че имало непознат в стаята ѝ — обади се Доминик. — Отначало не преставаше да казва: „Кажете ѝ да се маха“, след това започна да пищи за теб.

Може би любимите ѝ Дисни филмчета, които наблюдаваха на злите мащехи, комбинирани със страха ѝ от това кой ще се грижи за нея в Ню Йорк, бяха предизвикали кошмарите ѝ.

И аз съм имала подобни кошмари.

— Искаш ли чаша чай? — попита Джейн, като се изправи. — Тъкмо щях да включа чайника.

— Благодаря, но мисля да се прибирам у дома. Изморена съм.

— Разбирам — отвърна тя с усмивка. — Но ще дойдеш някой друг път тази седмица, нали? Доста време измина от последния ни разговор.

— Разбира се. Ще ти се обадя и ще се уговорим.

Джейн ме прегърна отново и Доминик попита:

— Искаш ли да те закарам?

— Да, моля те, ако нямаш нищо напротив да оставиш Тили.

— Ще бъде добре с майка за малко. Ще те закарам.

Тишината в колата на Доминик на път за къщи ме изнерви. Когато предложи да ме закара, предположих, че има нещо да ми каже. Забравете това. Знаех, че иска нещо да ми каже от начина, по който се бе съсредоточил толкова напрегнато върху пътя. Бе карал по тези улици милиони пъти, затова не бе нужно такава концентрация. Мислеше. Сърцето ми започна да препуска, отначало по-бавно, но когато спря пред къщата на родителите ми, вече блъскаше в гърдите толкова силно, че сигурно щях да имам нужда от пътуване до спешното.

— Благодаря, че ме докара — казах, опитвайки се да не го поглеждам.

— Благодаря ти, че намина.

— Няма проблем, радвам се, че Тили се чувства по-добре.

Посегнах да откопчая колана си, но Доминик сложи ръка върху моята, принуждавайки ме да го погледна.

— Тази вечер осъзнах нещо — каза той, а гласът му трепереше и дъхът му бе накъсан. — Осъзнах, че не знам как да се грижа за собствената си дъщеря. Не знам как да прогоня кошмарите ѝ, как да я успокоя. Забравих да взема маймунката ѝ.

— Дом...

— Трябваше да знам тези неща, Мадисън. Но не знаех. Не знам нищичко за нея.

— Това не е вярно — отвърнах, — а и нещата, които не знаеш, можеш да научиш.

— Тя ще навърши шест следващата седмица. Трябваше да ги науча досега. — Удари с ръце по волана, след това облегна глава на него. — Наблюдавах ви двете тази вечер — каза той след малко. — Видях как държеше ръката ѝ, галейки косата ѝ. Говореше ѝ за кучето си и слушаше всяка дума, която тя казва, дори и когато бърбореше несвързано. Винаги знаеш какво да ѝ кажеш. Не знам как да го правя.

Поставих ръка на рамото му и казах:

— Това отнема време. Не може да имаш дете и да очакваш да знаеш какво мислят или чувстват, ако не си около тях. Те се променят и израстват толкова бързо. Ако се обърнеш дори и за минутка, те вече са научили нещо ново.

— Всичко, което знае, го е научила от теб. Каза ми го. Всяка вечер по телефона и когато се прибера у дома, тя ми разказва за нещата, които сте правили заедно.

— Знам какво си мислиш — отвърнах, — но грешиш. Не съм съгласна с преместването в Ню Йорк, но знам защо правиш това, и то не е защото си лош баща. Гледам те как работиш всеки час, всеки ден, за да осигуриш на Тили всичко, от което се нуждае, защото мислиш, че трябва да ѝ се реваншираш за това, че расте без майка. Но не трябва да се опитваш толкова усилено. Вече си го направил. Постигнал си успех, можеш да я подсигуриш, но сега тя има нужда от теб. Единствено от теб.

Той се изправи бавно.

— Ако има дори и едно нещо, което съм направил за нея, то това не е, че съм работил усилено. А че избрах теб. Не си мисли, че не те

ценя, защото не е така, но точно сега започвам да осъзнавам, че на теб се дължи това, което е тя сега.

— Мисля, че се дължи на общите усилия — казах нежно, — но ти благодаря.

Доминик вдигна колебливо ръка, после я свали. Движението накара сърцето ми да забие силно, и когато ми се усмихна, го почувствах. Почувствах го с всяка частичка на тялото си, сякаш и най-малкия намек за усмивка имаше силата да предизвика енергийна вълна през тялото ми.

Отговорите на въпросите, които пренебрегнах, започнаха да си идват на мястото.

— Трябва да тръгвам — казах.

Когато отново повдигна ръка, този път не промени решението си. Прокара нежно пръсти по косата ми, докосвайки едва-едва, но достатъчно, за да ме накара да изтръпна. Наведох глава, докато се опитвах да намеря сили да си тръгна, но той сложи пръст на брадичката ми и я повдигна внимателно. Затворих очи, защото, ако погледнех в неговите, щях да се предам по-лесно, отколкото исках. Затворените ми очи накараха всяко друго сетиво, което имах, да се изостри. Знаех, че устните му са на милиметри от моите.

— Моля те — прошепнах, — моля те, не ме карай да се влюбя в теб.

Той облегна челото си на моето, ръката му се придвижи от брадичката ми към задната част на врата ми.

— Съжалявам. Съжалявам, но мисля, че нещо се случва тук.

Всичко това щеше да се случи само с едно малко движение.

Не можех да си позволя да го целуна. Дори всичко в мен да го желаше, не можех да го преживея.

— Не — казах, отдръпвайки се назад, — в момента си разстроен заради Тили и мислиш за мен по този начин само защото е добре за нея.

Доминик винаги бе искал най-доброто за Тили и внезапно бе осъзнал, че аз бях това. Мислеше, че аз бях най-правилният човек, който да се грижи за нея, но това не значеше непременно, че трябва да изпитва нещо към мен.

— Това не е вярно — отвърна той.

— Не е ли?

Мълчанието му ми даде отговор. Поех си дълбоко въздух и излязох от колата, без да кажа и думичка.

ГЛАВА ОСМА

Ден двеста шестдесет и трети без сън и Мадисън Конър започва да губи връзка с реалността.

Нямаше достатъчно кофеин в света, който да накара умът ми да заработи, но така или иначе изпих три чаши в понеделник сутрин. Планирах да отида с майка ми до Екзитър, за да видя колко се бе променил градът през последните няколко години, както и да се опитам да излича образа на Доминик, който се беше запечатал в съзнанието ми.

През цялата нощ сякаш бе в стаята с мен. Погледът в очите му, когато отидох предната вечер в дома на майка му, начинът, по който ми призна как се чувства, усещането на пръстите му, заровени в косата ми. Всичко ме водеше към място, на което не исках да отида.

Дали е истински?

Когато казах на Нийл, че чувствата ми към Доминик се основават на страх, наистина го мислех. И защото вярвах, че неговите чувства към мен бяха повече заради Тили, отколкото заради самия него, убедих себе си, че просто се паникьосах заради заминаването му.

Макар че, ако това наистина бе така, нямаше да ми е толкова трудно да се отдръпна, когато той почти ме целуна. Нямаше да почувствам всяка дума, която ми бе казал, докато се навеждаше към мен, и нямаше да стоя будна цяла нощ, исчайки да се бях изкушила още съвсем малко, за да разбере истината.

Плановете ми за деня бяха осуетени, когато Тили ми се обади към девет да ме попита дали искам да се присъединя към нея, Доминик, Джейн, Дейв и неговото семейство на пикник в Дартмур. Каза, че чичо ѝ Дейв „помолил за присъствието ми“ и Доминик щял да ме вземе към десет.

Разумът ми казваше да стоя настрана. Бях уморена и объркана и близостта на Дом щеше само да влоши нещата.

Но исках да бъда там. Също така не бях разговаряла с майка ми относно плановете ми, затова казах на Тили, че ще бъда готова в десет,

и се заех да се обличам. Беше съвършен ден за пикник в Дартмур. Слънцето обещаваще горещ летен ден. Облякох се подобаващо, навличайки къса дънкова пола и черен потник.

Не съм била в парка повече от десет години, и въпреки потенциалната неловкост, бях развълнувана да се върна на мястото, където бях прекарала много прекрасни лета, плискайки се в реките и наблюдавайки дартмурските понита. Тили бе в чудесно настроение, когато почука на вратата ми. Усмихна ми се широко, обвивайки ръце около мен, след това ме повлече надолу по пътя към колата на Доминик, забравила за безсънната си нощ. Седнах на задната седалка — понеже Джейн беше на предната — и това извика в ума ми събитията от предната нощ. Колата му, Мерцедес С-класа купе, винаги миришеше на кожа и на неговия аромат. Опитвах се да не го вдишвам, но бе невъзможно да не изпълня сетивата си с нещо, което мирише толкова добре.

Опасни мисли.

След като казах „добро утро“ на Джейн, Доминик ми се усмихна неловко и аз му отговорих по същия начин.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той.

Кимнах.

— Готова съм.

— И аз съм готова — добави Тили, карайки ни да се засмеем.

Пристигнахме на уговореното място за среща на Спичуик и разстлахме одеяло на тревата. Тили скачаше нагоре и надолу, нетърпелива да пристигнат чичо ѝ, леля ѝ и братовчедите ѝ. Преди да изгори на вече знойния пек, Доминик ми подаде плажното масло и аз се погрижих всеки сантиметър от откритата кожа на Тили да бъде покрита добре с „фактор 30“, докато той извади няколко сгъваеми стола и куп играчки и игри, с които децата да се забавляват. Все още бе рано, но лека-полека взеха да пристигат семейства, готови да се насладят на малкото късче от рая, което представляваше Дартмур.

Дейв, жена му Мел и двете им деца, Джейк и Даниел, пристигнаха около тридесет минути след нас, и когато се приближиха, носейки своите припаси, видях, че дрехите на Дейв бяха подгизнали.

Джейк и Даниел хукнаха да поздравят Тили и тримата се отправиха да играят заедно.

— Мадисън — каза Мел, притискайки ме силно в прегръдките си, — толкова се радвам, че успя да дойдеш. Чудесно е, че те виждам.

Черната лъскава коса на Мел бе късо подстригана, откривайки перфектните ѝ високи скули. Тя изглеждаше дори по-красива, отколкото си спомнях. Мина повече от година, откакто я видях за последен път, когато прекарахме щура импровизирана вечер в града, която завърши със събуждането ни в къщата ѝ, където тя се препъна на предната врата и се стовари върху голямата саксия в подножието на стълбите.

— И аз се радвам да те видя — казах. — Не мога да повярвам колко са пораснали децата.

— Знам — засмя се тя, гледайки ги как тичат наоколо. — Следващият месец Джейк става на девет, а Даниел е почти на седем. Сякаш бе вчера, когато ги бутях в количките им.

— Мадисън, ела тук и ме прегърни! — дочух гласът на Дейв зад мен.

Усмихнах се широко на брата на Доминик, който бе протегнал ръце. Дейв бе по-възрастната версия на Дом. По-висок, по-закръглен и по-шумен, много забавен и винаги изпълнен с енергия. Да отидеш до Девън и да не видиш Дейв си бе загуба на време.

— Дейв — казах, — липсваше ми, но си целият мокър, а аз вече се намазах със слънцезащитен крем. Какво се е случило с теб?

Мел се изкикоти до мен, а Дейв отвърна:

— Моят брат-идиот реши, че ще бъде „забавно“, ако има водни балони, които да хвърляме наоколо. Обади ми се и ме помоли да напълня няколко и да ги донеса. Сложих ги в чанта и ги държах в скута си, но не бях предвидил идиота, който шофираше прекалено бързо по тясната пътека. Мел трябваше да набие спирачките и аз се оказах с пълен с каучук и вода скут. Така че, днес няма да има водни балони.

— Ти също реши, че идеята е добра — ухили се Доминик.

— Да, но не очаквах да се окажа единственият, който бе участвал в бой с вода.

— Скоро ще изсъхнеш — каза Мел, — тук е такава жега.

Дейвид свали тениската си и я постави на земята до одеялото за пикник.

— Сега ще ме прегърнеш ли, Мадисън — попита той, което накара Мел да се засмее по-силно.

— Изключителен развратник си, Дейв — каза тя.

— Наистина си развратник — потвърдих, позволявайки му да ме прегърне. — Но се радвам да те видя.

— Аз също, дете. Аз също.

Денят в Спичуик не можеше да премине по-добре. Децата си прекараха страхотно, играеха бадминтон, гонеха се един друг, потапяха краката си в реката и изядоха огромни количества захарни боклуци, които обикновено родителите им забраняваха. Докато Доминик, Джейн и Мел играеха футбол с децата, двамата с Дейв се разположихме на одеялото да се напечем на слънцето. Стрелкаше ме с погледи през целия ден, но нямаше и пет минути, без около нас да няма някой, за да можем да поговорим. В крайна сметка Мел оформи отборите, защото и двете знаехме, че Дейв иска да обсъди Ню Йорк с мен. Очаквах го още когато Тили ми каза, че той иска да дойда на пикника.

— Хайде сега — започна той, — кажи ми, че си съгласна с мен.

— Съгласна с какво? — попитах, загледана в синьото небе, докато се наслаждавах на слънчевата топлина по кожата ми.

— Че преместването на Доминик в Ню Йорк е най-глупавото нещо, което някога си чула.

— О! — засмях се. — Да. Напълно, с цялото си сърце съм съгласна.

— Тогава защо не го спря?

— Да го спра? — попитах. — Човек не може да го спре, щом си е наумил нещо. Такъв си е.

— Не искаш да заминава.

Кимнах.

— Да. Мисля, че ще причини повече вреда, отколкото полза.

Дейв перна рамото ми, карайки ме да подскоча, и аз го плеснах в отговор.

— За какво беше това?

— Просто се опитвам да получа искрена реакция от теб.

Кафявите му очи, толкова различни от тези на Доминик, ме погледнаха съсредоточено и аз казах:

— Не мислиш, че съм искрена, когато ти казвам, че не искам да заминава?

— Не, знам, че е така. Но искам да знам причината, поради която не искаш да заминава.

— Звучиш много подозрително, сякаш си мислиш, че знаеш отговора на този въпрос — отвърнах аз и седнах. — Но грешиш.

Дейвид замълча и погледа известно време останалите. Джейк дриблираше с топката, докато Даниел се опитваше да му я отнеме. Не знаеше, че Тили го наблюдава, и когато най-малко очакваше, тя се затича към него, плъзна се по тревата и му я отне.

Изненадата върху лицето на Джейк накара всички да се засмеят, а Доминик изтича до Тили и я вдигна високо във въздуха.

— Това е моето момиче — обяви той.

Тя се изкикоти и обви ръце около врата му.

— Ето какво имам предвид — каза Дейв и осъзнах, че той също бе седнал. — Изразът в очите ти. Това е искрено.

— Не съм виждала Тили толкова щастлива от доста дълго време. Това прави мен щастлива.

И, честно казано, нямаше нищо общо с начина, по който лицата им светеха, когато се забавляваха, или колко невероятно изглеждаше Доминик, когато толкова много любов блестеше в очите му. Наистина.

— Знам. Но... Мадисън, знам какво се е случило между вас, след като Доминик ти е казал за Ню Йорк. Имали сте голям спор и после... ами... знам.

Пресвета Дево! Доминик бе прекалено потаен за толкова много неща, но бе решил да сподели, че е спал с мен? Бузите ми пламнаха.

— Искаш ли да знаеш какво каза той? — попита Дейв.

Обърнах глава към него.

— Искам ли?

— Каза, че в нощта, в която сте били заедно, те е мразил и обичал едновременно, и това го е изплашило, защото никога не се е чувствал по този начин.

Чудно. По това време и аз мислех така.

— Наистина ли е казал това? — попитах. — Казал е, че ме обича?

— Да. Това ме изненада, защото не мислех, че някога ще осъзнае какъв щастливец е.

— И двамата грешите. Снощи имаше нещо... за момент. Но той почти потвърди това, което мислех. Той мисли, че има нещо между нас, но не е заради мен самата. Сякаш всичко, което прави, е заради Тили. Разбирам, но не искам такава връзка. А дори и да исках, той заминава скоро, така че няма значение.

Дейв кимна, сякаш бе разбрал, че думите му са попаднали на глухи уши. Или най-малкото на такива, които отказват да слушат.

— Добре — каза той, — не мога да кажа, че не опитах.

Обожанието ми към Дейв някак си нарасна, макар разговорът да бе по-болезнен за мен, отколкото бях готова да призная. Харесваше ми как беше откровен с мен и как искаше най-доброто за брат си. Но човек не може да принуди хората да се обичат.

Прегърнах го.

— Оценявам това, което се опитваш да направиш, но мисля, че не си разбрал правилно чувствата му. Ние сме приятели, винаги сме били, но това е всичко. Може би някой ден ще намери някоя жена, която ще обича Тили, и с която той наистина ще иска да бъде. — Но тази жена нямаше да бъда аз. Изправих се, чувствайки нужда да се отърся от напрежението. — Идваш ли да поиграем?

— Не — каза той с усмивка, — предпочитам да наблюдавам.

Когато се приближих към играчите, Тили каза:

— Мади, имам нужда от теб в отбора ми, леля Мел не я бива.

— О, така ли? — засмя се Мел. — Правя всичко по силите си.

— Всички момичета не могат да играят футбол — каза Джейк.

— Не и аз — отвърна му Тили. — Току-що ти отнех топката.

Покритите ѝ с трева дрехи подкрепяха твърдението ѝ.

— Мисля, че трябва да оставим възрастните да играят — каза Даниел. — Искам да пийна нещо.

— Аз също — добави Джейк, а Джейн сложи ръка върху всяко от двете ѝ по-големи внучета и ги поведе към Дейв и освежителните напитки.

— Аз искам да продължа да играя — каза Тили, хващайки ръката ми. — Хайде, Мади.

Даниел и Джейк напуснаха терена и Мел каза:

— Току-що загубихме вратаря. Аз ще заема неговото място.

Тя застана между импровизираните врати, които всъщност бяха маркирани само с ризата на Дейв и празна бутилка от вода. Доминик сложи топката пред краката си и каза:

— Коя от вас, дами, планира да ме победи?

Усмигнах се на Тили и тя се изкиска. И двете погледнахме Доминик за секунда, после без предупреждение се затичахме бързо. Изненадан от съвместната ни атака, той заигра с топката, умело държейки я далеч от нас. Тили спря да бяга, подготвяйки се да опита по друг начин, и аз също спрях, за да я гледам. Макар Доминик да бе доста по-голяма мишена от Джейк, тя се концентрира върху краката му. Когато беше готова, се понесе напред, атакувайки навреме, за да достигне топката миг преди Доминик. Плъзна се отново по тревата, хвана топката и принуди баща си да скочи, за да не се блъсне в нея. Тили вдигна топката и я задържа във въздуха, подскачайки нагоре-надолу.

— Победих татко! — изпя тя. — Победих татко!

Прецизността ѝ бе удивителна и аз се засмях, когато Доминик се срина без дъх на тревата след поражението си. Изтичах толкова бързо, колкото можех, кикотейки се на ликуващото изражение на лицето на Тили, и двете седнахме на земята. Тили постави ръка на рамото на Доминик и каза:

— Мисля, че победих.

Той започна да се смее.

— Мисля, че победи. Къде се научи да правиш това?

— Виждала съм футболисти да правят това по телевизията. Лесно е.

— Лесно и мръсно — казах. — Виж в какво състояние са дрехите ти.

Тя просто сви рамене и скочи, все още изпълнена с енергия, и изтича при Джейн. Мел, която ни наблюдаваше от мястото си пред вратата, ни се усмигна и също се запъти към тях.

— Тя току-що ти скрита задника — казах, докато Доминик се опитваше да си поеме дъх.

— Каза го с такава гордост — засмя се той.

— Горда съм — отвърнах. — Да сритва задници е чудесно умение за едно момиче. Не мисля, че ще има проблеми със съня след всичкото това тичане през целия ден.

— О, относно това — каза Доминик, обръщайки се на една страна, — струва ми се, че Мънго е заменен. Пач закуси с нас тази сутрин. Тили настоя да му направим препечена филийка. Но без масло. Кучетата не обичат масло.

— Всъщност Пач е куче, което обича повече зърнени закуски.

— И сега трябва да се боря с него за моя корнфлейкс ли?

— Корнфлейкс? Не. Прекалено отегчителен е за него, той яде само шоколадови зърнени закуски.

— Ще си взема забележка.

— Добре — казах сериозно, — защото не знаеш колко неприятности ще си навлечеш, ако малтретираш кучето ми.

Успяхме да останем сериозни само за секунда, преди да стане невъзможно да сдържим смеха си.

Да се забавлявам с него, вместо продължаващата битка, която имахме през последните няколко дни, бе облекчение.

Забавлявахме се и това ме накара да мисля, че можем да преодолеем всяко несъгласие, защото преди всичко и най-важно бе, че сме приятели. Липсваше ми това.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Забавните моменти секнаха, когато се върнахме в Лондон. След невероятната седмица в Девън, по време на която излизах със старите ми приятели, ходих на няколко излета с родителите ми и прекарах известно време с Доминик и семейството му, реалността се завърна вечерта, в която се прибрахме.

Рожденият ден на Тили бе в четвъртък и трите ѝ най-добри приятелки от училище трябваше да дойдат с приспиване. Доминик се кълнеше под път и над път, че ще бъде там. Бе пропуснал всичко останало, затова този път обеща, че ще присъства.

И, естествено, когато се обадиха в неделя от офиса му и го попитаха дали може да се върне в Ню Йорк тази седмица, за да уреди някои последни детайли по преместването, той не можа да каже „не“.

Бях бясна. Не просто леко засегната. Направо изпуших. Толкова много, че когато Тили отново избяга в стаята си да плаче заради поредното разочарование, изхвърчах от апартамента и отидох в гимнастическия салон на първия етаж на сградата. Да удрям с юмруци и да ритам боксовия чувал наистина ми помогна да намаля стреса.

Всяко скапано решение, което бе взел Доминик, всяка идиотска идея, която бе свързана с Ню Йорк, се оттече от мен, докато се изтощих.

След един час все още не бе достатъчно.

Върнах се в апартамента потна и уморена, изкъпах се и си облякох пижамата — стара, раздърпана тениска с логото на неизвестна рок банда, изписано върху нея. Седнах на леглото ми в очакване на раздражението ми да премине. Със сигурност трябваше да е преминало след цял час, прекаран с боксовия чувал.

Но не. Беше още там и ме разяждаше, затова нямах друг избор, освен да стана и да отида да говоря с Доминик. И под „разговор“ имах предвид „крещене“.

Закрачих по коридора към стаята му, където го намерих да сваля дънките си. Трябваше да направя усилие да не гледам голите му гърди

и ми се искаше повече от всичко да бях отишла да си легна.

Поне белезите от хапане бяха изчезнали.

— Познавам този поглед, Мадисън, и не съм в настроение за спор.

Челюстта му бе стисната, което ми показваше, че трябва да се отдръпна. За съжаление, понеже бях егоистка, това означаваше, че не мога.

— Понякога наистина си задник — казах.

Той вдигна дънките си и ги метна върху стол, който вече бе затрупан с мръсни дрехи.

— Не мога да повярвам, че не отказа да отидеш на работа поне този път — продължих. — Това е рожденият ѝ ден, за бога!

— Недей! Чувствам се достатъчно зле вече.

— Така и трябва. Обеща ѝ, че ще бъдеш тук.

— Знам какво съм обещал, ок? Но не мога просто така да откажа работа.

— Тогава се върни по-рано. Отиди утре и се върни в четвъртък, за да не я разочароваш отново.

Той се обърна към мен, по-ядосан, отколкото някога съм го виждала.

— Толкова е лесно за теб, нали? Винаги си тук, правиш всичко както трябва, докато аз идвам и си отивам от живота ѝ и прецаквам нещата. Не е лесно да балансираш всичко.

— И за мен не е лесно. Липсваш ѝ и докато теб те няма, трябва да се старая дяволски много, за да бъда всичко, от което тя се нуждае, докато се върнеш!

— Ако толкова е трудна работата ти, защо остана толкова дълго?

— Защото я обичам! Обичам и двамата ви и да я гледам така разстроена, а теб така стресиран, това ме убива. Защо не намалиш темпото малко?

— Не мога да си го позволя, защото ако го направя, няма да мога да свърша работата си и ще я загубя.

— Ако не го направиш, ще загубиш дъщеря си! Не разбираш ли? Тя се отдалечава все повече и повече всеки ден. Обича те прекалено много, но можеш да ѝ се извиниш само няколко пъти, преди да престане да ти вярва.

— Плащам ти да ми помагаш, Мадисън. Не да ме поучаваш.

Ето го отново, размахвайки шефската карта. Нямах да ми пречи толкова и на половина ако беше безчувствен задник, но не беше такъв. Ако мислеше за мен като за служител, не би ме включил във всичко, което бе правил със семейството си, докато бяхме там. Но в момента, в който започнах да му посочвам как работата му засяга Тили, той ме отсвири. Постави ме обратно на „точното“ ми място като служител. Но дори и да разбирах защо го прави, това не го правеше по-малко болезнено.

Тръгнах да излизам от стаята, когато Доминик каза:

— Мади...

Начинът, по който каза името ми, откъсна парченце от сърцето ми. Бях спряла да го поправам, когато ме наричаше „Мади“, защото, когато го казваше, ми се струваше правилно.

— Обичаш ли ме? — попита той.

— Да — отвърнах му. — Но... не знам дали има значение вече.

Чаках, защото знаех, че не бе приключил. След няколко минути той положи леко ръце на раменете ми.

— Моля те, погледни ме.

Обърнах се да го погледна и той отпусна ръцете си от двете си страни. Почудих се дали лицето ми изгледаше толкова изтощено и нещастно като това на Доминик. Дали и моите очи не блестяха вече. Ако той се чудеше какво мисля, по същия начин и аз се опитвах да разбера какво се върти в главата му. Винаги сме успявали да разберем какво мислим. Винаги. Дори и в последните няколко хаотични дни бяхме успели по някакъв начин да прозрем отвъд кавгите и да осъзнаем неща, които нито един от нас не искаше да изрече на глас. Но в този момент, стоейки пред него, не знаех какво мисли.

И това ме плашеше.

Измина цяла минута в оглушителна тишина, и когато не можех да издържам повече, казах:

— Защо каза на Дейв, че сме били заедно?

Нямах представа защо този въпрос изскочи от устата ми, след като имаше толкова много, които да задам. Но това ме дразнеше, тъй като обикновено Доминик пазеше личния си живот в тайна. Точно както бе запазил в тайна и Серена — но това бе път, по който не исках да поема. Колкото и да не исках да обсъждам това, което се случи между нас, тази тема не можеше да бъде заобикаляна прекалено дълго.

Беше време. Сърцето ми препускаше, но беше време.

— Не мога да повярвам, че е говорил с теб за това — каза Доминик, клатейки глава. — Казах му да не ти споменава.

— Ами, направи го. Каза ми какво си споделил за чувствата си.

— Разбира се, че ти е казал. Има голяма уста.

— Защо не ми каза? Просто ме попита дали те обичам. А си казал на Дейв, че ме обичаш.

— Това е, което чувствам. Но ти не позволяваш да говоря за това. Всеки път, когато спомена нещо, или променяш темата, или си намиращ извинение да напуснеш.

Бе абсолютно прав. Никога не му дадох шанс, но рискът бе прекалено голям. Какво щеше да стане, ако не се чувстваше по същия начин? А ако се чувстваше така?

Кога реших как се чувствам?

Отстъпих крачка назад.

— Да си тръгна бе точно това, което трябваше да направя. Съжалявам, не трябваше да повдигам въпроса отново.

Доминик ме достигна, преди да мога да избягам в стаята си да се скрия. Ръцете му се отпуснаха леко на кръста ми и аз почти, *почти*, го прегърнах. Беше като дежа вю. Едва облечени в неговата стая, но този път нямаше да позволя нещо да се случи.

— Знам, че всичко е каша — каза той. — Моментът е ужасен, но дори и да не говорим за това, чувствата няма да изчезнат.

— Мога да се справя с чувствата. Не мога да се справя с последиците от тях. Не и след като заминаваш след няколко седмици.

Погледнах в очите му, молейки го да не настоява. Да разбере защо е по-добре да продължим така, сякаш нищо не се бе случило, както правехме през последните няколко седмици. Моментът отмина, накрая той кимна и ме пусна.

Обърнах се да си тръгна, но подскочих, когато забелязах Тили да стои на прага на вратата. Бузите ѝ бяха набраздени със сълзи и тя се бе вкопчила в Мънго и Пач.

— Защо си в стаята на татко? — попита тя.

Не би могла да бъде отдавна там, но сърцето ми все още туптеше силно. Ако бе видяла ръцете на Доминик около мен или бе чула нещо, това щеше само да я обърка, а нещата вече бяха достатъчно сложни за нея.

— Просто си говорехме — й казах, когато се приближи до мен и протегна ръце да я взема.

— Кошмар ли имаше? — попита Доминик, вземайки ръката й в своята. Тя кимна, после зарови лице в рамото ми, когато всички седнахме на леглото. — Ела тук, скъпа. — Тили ме пусна и пропълзя в скута му. — Искаш ли да спиш при мен тази нощ? — попита отново и тя кимна пак.

— Отивам да си лягам — казах.

— Чакай — извика Тили. — Не може ли и ти да спиш тук?

Ако можеше всичко на този свят да е толкова просто, колкото изглеждаше в детските очи...

— Не точно — отвърнах. — Това е леглото на баща ти.

— Знам, но той няма да има нищо против, нали, татко?

Доминик сви рамене.

— Нямам против. Но Мадисън си има собствено легло, в което да спи.

Долната й устна се нацупи малко.

— Но аз ще съм в по-голяма безопасност, ако и двамата сте при мен.

Определено ме манипулираше, защото знаеше как мразя да я оставям сама след кошмар. Обикновено не бих я оставила да й се размине, но бе късно, тя бе уморена, а и си помислих, че може да се измъкна, след като заспи.

— Добре — казах й, — ще спя тук.

— Йеее!

Отказах да погледна към Доминик, когато заобиколих леглото да легна до Тили. Той се изви и легна от другата й страна. Тя се сгуши в него, все още притискайки плюшените си играчки. Макар да бе разстроена, че той няма да съдържи обещанието си да присъства на партито за рождения й ден, винаги е знаела, че той ще я пази. Доминик обви ръка около нея и тя се притисна по-близо.

Лежах от моята страна на леглото, когато Тили ме дръпна за нощницата да ме придърпа към нея. Преместих се към нея, щом Доминик угаси лампата, и когато не можех да се приближа повече, попитах:

— Удобно ли ти е?

— Много — отвърна Тили.

Беше отличен буфер между мен и Доминик, но той все още бе достатъчно близо, че ако се преместех само малко, краката ни щяха да се докоснат. Тили вдигна ръката ми и я преметна през нея и Доминик, където тя тупна на задника му. Макар да бе с боксерки, това не го правеше по-малко неудобно.

Погледите ни се срещнаха над главата на Тили и дори в тъмното можех да видя как се опитва да прикрие усмивката си. Не можах да се спра и се засмях. Когато Доминик се присъедини, Тили каза:

— Престанете да се кискате, опитвам се да заспя.

— Хмм, малко неуместно от твоя страна, след като ти беше тази, която ни събуди, малка бузанке — отвърнах, премествайки ръката си от задника на Дом на рамото ѝ.

— Трябваше ли да намесваш бузи в разговора? — каза той, смеейки се още по-силно.

Тили понижи напрежението по най-необикновения начин, което направи ситуацията още по-смешна, отколкото беше. Двамата с Доминик се смеехме толкова силно, че леглото се тресеше.

— Честно! — продължи Тили. — Спри да се смееш или Мадисън ще трябва да се върне в стаята си.

— Е, сега звучи точно като теб — каза Доминик и този път го пернах по рамото. Бе трудно да събера достатъчно сила, докато се смеех, защото бях „предупредена“ от петгодишно момиче.

— Трябва да тръгвам.

— Не, остани! — каза Тили, хващайки нощницата ми отново. — Просто престани да се смееш.

— Да, шефе.

Целунах я по бузата и се опитах да се овладея. Отново срещнах погледа на Доминик над главата ѝ, ръката му достигна моята и пръстите ни се преплетоха. След като бях казала, че трябва да тръгвам, трябваше да го пусна, но се чувствах прекалено добре.

Останахме така, докато Тили заспи. Звукът от лекото ѝ дишане ме успокояваше. Нежната усмивка на устните ѝ ме караше да се чудя какво ли сънуваше. Със сигурност не бяха чудовищата, които я измъчваха по-рано.

— Мадисън — шепотът на Доминик ме стресна и аз също прошепнах:

— Тя заспа. Ще отида да си лягам.

— Не — стисна той ръката ми, — остани, моля те.

— Защо?

— Страх ме е от тъмното.

Изсумтях, когато Доминик се усмихна.

— Тили ще се грижи за теб — казах с тих глас. — Освен това е донесла армия от унищожители на кошмари със себе си.

— Така е, но ти каза на Тили, че ще останеш.

Палецът му погали нежно opakото на ръката ми. Не бях сигурна дали въобще осъзнаваше какво прави, но само това леко движение замайваше съзнанието ми. Искях да избягам в безопасността на стаята ми, където щеше да бъде лесно да блокирам чувствата, които изпитвах към него. Да остана в леглото му — мястото, където започнаха всички усложнения, бе лош ход, знаех това. Но да бъда близо до него бе прекалено съблазнително.

Твърде удобно.

— Ще остана — казах му.

„Иска ми се само и ти да направиш същото.“

ГЛАВА ДЕСЕТА

Рожденият ден на Тили с преспиване. Четири шестгодишни. Един възрастен.

Можеше да се превърне в катастрофа, но аз си скъсах задника от работа, за да направя така, че дори и Доминик да го няма, шестият ѝ рожден ден щеше да бъде най-хубавият.

Приятелките ѝ Луси, Ава и Лили пристигнаха в апартамента следобед, което означаваше, че ще трябва да ги забавлявам доста дълго време. След като се консултирах с родителите им дали имат някакви алергии, и дали имат нещо против децата им да играят на „преобличане“, бях готова за изключително момичешки ден.

Всичко започна с правенето на пици. Прецених, че ако си приготвим храна, вместо да я поръчаме, щеше да мине малко време, освен това децата обичат да готвят.

Всъщност, трябваше да бъде по-подготвена за бъркотията, която можеше да се направи с настъргано сирене, доматино пюре и всички други продукти, които бяхме избрали да сложим на пицата, но поне бе много забавно да го правим.

След като хапнахме от пицата, забавлението започна. В продължение на седмици бях трупала аксесоари за коса, грим за деца, бои за лице и пъстри детски дрехи. Бе ми струвало малко състояние, но погледите на децата, изпълнени с наслада, когато им показах скривалището си, ми показа, че си е заслужавало.

— Мога ли да облека това? — попита Луси, издърпвайки розова боа от блестящи пера.

Поставих кутията на пода в средата на хола и Тили, Луси, Ава и Лили буквално ѝ се нахвърлиха, за да видят какво ще открият.

— Можеш да облечеш каквото искаш — отвърнах ѝ и коленичих до тях на пода.

Тили подскачаше нагоре-надолу на пръсти, докато се взираше в кутията.

— Крила на фея!

Посегна към петте чифта бляскави крила — разбира се, и аз трябваше да имам такива — и ги извади. Сложихме си ги, кикотейки се, и след малко повече от час бяхме готови за купон. Всяко едно от момичетата носеше крила и тиара, но бях оформила косата на Тили на френска плитка и бях гримирала клепачите ѝ с блястящи сребристи сенки за очи. Другите момичета също се бяха накичили с фиби за коса във формата на пеперуда, блястящ лак за коса, бои за лице и много други работи. След това решиха, че и аз се нуждая от грим, затова сплетох дългата си коса на две плитки като Лили и позволих на Тили да ме гримира. За щастие, се справи добре. Имах прекалено много руж на бузите и тя попрекали с бляскавите сенки за очи, но можеше да бъде и по-зле.

Заедно представлявахме пъстра и блястяща група.

Тъй като партито бе започнало, бе време да извадим конзолата за игри. Ако имаше нещо, което момичетата обичаха повече от преобличането, това бяха танците. Усилих звука и започнахме да играем играта, копирайки танцовите движения на екрана в различна степен на успех. През цялото време пеехме с нея, кикотейки се, щом някоя направи грешно движение, а когато бяха прекалено трудни, си измисляхме собствени.

Раздавах се с Ава на Кейти Пери, когато чух мъжки смях зад мен.
— Татко!

Тили пусна Луси — нейният партньор по танци — и стоеше и гледаше баща си, а очите ѝ се разшириха радостно от изненадата. Сигурно изглеждах по същия начин. Не бе споменал, че ще се прибере по-рано, затова да го видя да стои там, си бе направо шок.

— Забавлявате ли се? — попита той с усмивка.

Тили прелетя през стаята и се хвърли в прегръдките му.

— Честит рожден ден, скъпа!

— Не мога да повярвам, че си тук! — каза тя, прегръщайки го силно, докато той се опитваше да не смачка крилата ѝ.

— Не можех да пропусна рождения ти ден, нали?

В този момент си взех обратно всички лоши неща, които бях мислила за него — не че имаше много такива. Всъщност бе се върнал от работа навреме, за да изпълни обещанието си и ощастливи деня ѝ.

— Точно навреме идваш — казах с усмивка. — Тили все още не е духала свещичките.

При споменаването на тортата всички момичета нададоха одобрителни възгласи, а Доминик попита:

— Имаш ли нужда от помощ?

— Разбира се, продължавайте да танцувате, дами — отвърнах, — ние ще донесем тортата.

Доминик остави Тили на пода и се отправихме към кухнята. С крайчеца на окото забелязах очакващото му изражение и погледнах към него.

— Какво искаш? — попитах, опитвайки се да скрия усмивката си. — Аплодисменти? Номинация за „Баща на годината“?

— И двете.

— Добре, добре. Току-що направи този рожден ден най-хубавият, който някога е имала.

Целунах го по бузата и той се засмя.

— Полека, Камбанке, не искам да се покрия с блестящ пращец.

По дяволите! Бях забравила за „костюма“ си — бях свикнала с крилата твърде бързо.

— Не мисля, че имаш голям избор — каза тя. — Изглежда холът е превърнат в сцена от филм на Дисни. Няма начин да не се покриеш с малко блясък.

— Очарователно — отвърна той саркастично, но се усмихна отново. — Много си сладка.

— Татко, Мадисън, побързайте с тортата!

При звука от гласа на Тили отвърнах поглед от Доминик и отидох до хладилника да взема тортата.

Може би бе за добро, че Тили ни прекъсна. Той мисли, че изглеждам прелестно като фея, а аз — че е много красив в костюма си. Точно ситуацията, която исках да избегна.

Бях купила торта за Тили във формата на маймунка. Като че ли бе жестоко да пъхам свещи в нещо, което изглеждало като Мънго, но на нея ѝ хареса. Всички се събрахме около масата за кафе, за да изпеем „Честит рожден ден“, но преди да духне свещите и да си пожелае нещо, тя погледна към мен и Доминик, усмихвайки се, щастлива, че цялото семейство е заедно.

Беше малко след девет, когато момичетата се успокоиха достатъчно, за да се настанят със спалните си чували в стаята на Тили. Макар да бяха уморени от това, че бяха толкова енергични през цялата

вечер, бях сигурна, че щеше да мине известно време, преди да си позволят да заспят. Гостуването с приспиване означаваше, че могат да останат будни след времето за лягане, но докато бяха тихи, за мен нямаше значение.

След като бяха добре завити, двамата с Доминик си сипахме по чаша вино и седнахме на дивана.

Той погледна бъркотията от пъстри дрехи и опаковъчна хартия от подаръците на Тили, които все още бяха разхвърляни на пода в хола.

— Все още ли си сигурна, че не искаш да наема чистачка.

— Сигурна съм — засмях се. — Имаме четири малки помощнички, които се преструват, че спят, но могат да ни помогнат на сутринта.

— Не можеш ли просто да размахаш магическата си пръчица и да накараш всичко да изчезне — ухили се той.

— Не мога. Крилата ми ги няма и всичкия вълшебен прашец е използван. Страхувам се, че ще трябва да го направим по старомодния начин.

— Направила си нещо наистина специално днес. Кога взе всичките тези неща?

— Купувах ги от седмици. По малко от тук и там, защото знаех, че на момичетата ще им хареса.

— Искаш ли да ти върна парите?

Поклатих глава.

— Не, така или иначе не съм смятала колко струва всичко това.

Наистина не бях. Може би някъде около шестдесет лири, но за мен нямаше значение. Забавлявах се да играя с тях почти колкото децата.

— Похарчила си толкова много за подаръка ѝ — каза Доминик. — Не си длъжна да харчиш заплатата си за нея.

— Тя го заслужава — казах му, поглеждайки към „Мелницата на семейство Силваниан“ и четирите комплекта с животни, които ѝ купих. Знам, че Доминик бе купил хотела за рождения ѝ ден, така че щеше да е добро допълнение за колекцията ѝ. Радостта по лицето на Тили ми показа, че бях взела правилното решение.

Обърнах се да погледна отново Доминик, очите ни се срещнаха и лека тръпка плъзна по гръбнака ми.

— Мадисън... има нещо, за което трябва да говоря с теб.

Преместих се, отдалечавайки се леко от него.

— Дом, ако е за...

— За Ню Йорк е.

Той остави чашата си с вино на перваза на прозореца и разхлаби вратовръзката си по начин, който породил в мен желание да му се нахвърля. Изражението му бе сериозно, огромна промяна след усмивката отпреди няколко минути.

— За какво става въпрос? — попитах.

Той пое дълбоко дъх.

— Говорих с шефа ми, когато отидох в Ню Йорк в понеделник. Казах му, че не съм сигурен дали искам да се преместя.

Сърцето ми спря за секунда.

— Какво? Но... ти искаш да отидеш.

— Исках да замина. Когато мислех, че е добър ход за кариерата ми, и че ще е по-добре за Тили. Но сега... вече не вярвам в това.

— Защо не? Беше дяволски убеден, когато ми каза за това, както и през последните няколко седмици.

Той кимна.

— Бях. До момента, в който ме попита за Серена.

Споменаването на името ѝ ме подразни, което бе смешно. Аз дори не бях срещала жената.

— Серена? Какво общо има тя с това?

— Ти откачи заради нея. — Отворих уста да кажа нещо, но той продължи: — Не се опитвай да ме убедиш в обратното. Но искам да знам защо се държи така.

— Тя ме нарече „прислужница“. — Доминик избухна в смях от обидения ми тон, аз се пресегнах и го пернах по крака. — Не е смешно.

— Не, разбира се, че не — съгласи се той, опитвайки се да скрие самодоволната усмивка на лицето си. — Просто си представям всичко, което си искала да ѝ кажеш, когато те е нарекла така.

Тъглчетата на устните ми трепнаха.

— Исках да ѝ кажа много неща, но бях много учтива.

— Все пак знаеш, че не това имах предвид.

— Знам. Просто не знам отговора на въпроса. Но дори и да го знаех... ти все пак ще отидеш в Ню Йорк, нали?

— Да. Но... зависи от отговора ти колко дълго ще остана. Така че, можеш ли да ми дадеш някакъв?

Харесваше ми как ме гледаше внимателно, с надежда. Начинът, по който бе сложил едната ръка на облегалката на дивана, как синята му вратовръзка висеше разхлабена на врата му, рязко контрастирайки на колосаната бяла риза.

Обичах го.

— Ревнувах — изтърсих. — Когато Серена се обади и каза, че си бил с нея, ревнувах. И осъзнаването на това ме накара да откача.

Доминик изпусна нещо като въздишка на облекчение. Посегна към мен, ръката му се премести на врата ми, палецът му правеше нежни кръгове върху кожата ми.

— Чувствах се по същия начин, когато каза, че ще прекараш нощта с Нийл. Мразех това.

— Нищо не се случи, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Прекарах цялата нощ, говорейки за теб.

— Да. Но сега трябва да решим какво да правим. Не знам какво се случи между нас, но... знам, че ако те пусна, ще съжалявам.

Сърцето ми се преобърна от думите му, но това не беше достатъчно. Все още не.

— Защо? — попитах. — Защо мислиш, че може да съжаляваш? Заради Тили?

Той поклати глава.

— Не. Не става въпрос за Тили, а за мен. Изминалата година бе толкова трудна. Да бъда далеч толкова често е... изтощително. Но без значение къде се намирах, знаех, че ще говоря с теб всяка вечер. Чувайки гласа ти... това правеше лошите дни по-добри. Не осъзнавах какво означава това, докато не се скарахме, когато ти казах, че заминавам. Знаех, че всичко, което каза, е истина, и бях отвратен от себе си, че не говорих с теб за това по-рано. — Той спря и затвори очи за миг, преди да продължи: — Беше права. Нямам нужда от тази работа, Мади, никога не съм имал. Но имам нужда да бъда с теб.

Думи преминаха през съзнанието ми. Думи, които щяха да му кажат как се чувствах, колко много исках и се нуждаех да остане. Препускаха в съзнанието ми, блъскаха се една в друга, но нищо не излезе.

Взех краищата на вратовръзката му в ръцете си и бавно го привлякох към мен. Сърцето ми препускаше, защото може би, само може би, щях да получа всичко, което исках, но бях прекалено уплашена да го призная.

Той погледна надолу към устните ми и зачака.

Само още една секунда.

Готова.

Притиснах устни към неговите и веднага се пренесох във времето, когато се целунахме за първи път. Беше различно, по-бавно. Но нуждата да почувствам устата му върху моята бе същата. Наклоних се към него, измъкнах крака изпод себе си и ги обвих около кръста му, така че да се притиснати плътно един в друг.

Той прокара ръце по гърба ми, задълбочавайки целувката, когато езиците ни се преплетоха. Паднахме назад. Аз бях отгоре, а той ме държеше здраво, за да не падна. Стомахът ми запърха от радост и всяка част от мен започна да трепери.

Вече си затънала.

За втори път тази вечер се стреснах от кикот. Скочих от Доминик само да намеря Тили да стои пред нас. Не изглеждаше прекалено шокирана, но гледката как съм възседнала баща ѝ можеше да запомни за цял живот.

Доминик също седна и погледите ни се срещнаха, несигурни какво да кажем. Едва бяхме осъзнали как се чувстваме — освен че бяхме възбудени — така че не бяхме напълно готови да отговаряме на въпросите на Тили.

— За... защо си станала от леглото? — запелтечи Доминик, карайки ме да се смея.

Някой би си помислил, че родителят е тя.

— Жадна съм — отвърна тя. — Какво правите?

— Ние... ами... ние бяхме... просто...

Страхотно. Мъжът, който ме беше възбудил преди секунда, се беше превърнал в персонаж на Хю Грант.

Тили все още се хилеше и аз я сложих в скута си.

— Какво му става на татко? — попита тя.

— Ами, скъпа — започнах аз, — двамата с баща ти има доста неща, за които трябва да си поговорим, и ти не трябваше да виждаш... това.

— Вие не говорехте — отвърна тя, все още кикотейки се, и аз я прегърнах, напълно завладяна от това колко много я обичах. Погледна нагоре към мен, изражението ѝ стана сериозно, макар очите ѝ все още да блестяха — и то не само от бляскавия грим.

— Нали знаеш, че бях фея? — попита тя и аз кимнах. — Пожелах си много специално желание, когато духнах свещичките.

— Какво си пожела? — попита Доминик.

Лицето на Тили определено доби палаво изражение.

— То вече се сбъдна.

Още веднъж погледнах към него и този път той се усмихна.

Все още не бяхме определили отношенията си и имахме много за обсъждане. Но малкият ангел, който се смееше в скута ми, бе изяснил позицията си. В съзнанието си тя го бе накарала да се случи.

Издание:

Автор: Кайра Ленън

Заглавие: Ако те пусна

Преводач: ganinka

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: новела

Националност: английска

Редактор: denensita

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10179>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.